

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LI
MAI — IUNIE
1973

C U P R I N S

— <i>Realități contemporane</i>	Redacția
— <i>1 mai — sărbătoarea muncii</i>	A. Doroftei
— <i>Adevărata sfințire</i>	C. Adv.
— <i>Aniversări istorice</i>	D. Popa
— <i>Gânduri privitoare la ispășire</i>	A. Pălășan
— <i>Epistola către Evrei</i>	D. Popa
— <i>Fragmente de dicționar biblic</i>	N. Dumitrescu
— <i>Caracterul lui Ioan</i>	C. Adv.
— <i>Sanctuarul și lucrarea din el</i>	G. Indricău

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint Nr. 116 — Sectorul 4 Tel. 21.59.60

Redactor :

DUMITRU POPA

*Vizita în Italia a Excelenței sale
Domnului NICOLAE CEAUȘESCU -
a constituit un remarcabil
eveniment în cronica relațiilor
Româno-Italienne*

Realități

contemporane

În paginile rezervate punerii în evidență a realităților contemporane din viața patriei noastre, vom sublinia importanța majoră a vizitelor Excelențelor Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și a Doamnei Elena Ceaușescu, în Italia, San Marino și Republica Federală Germania.

Vizita în Italia a constituit un remarcabil eveniment în cronica relațiilor româno-italiene, fiind urmărită cu un profund interes de cercurile oficiale și de opinia publică din ambele țări și din lumea întreagă. Vizita Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu — prima vizită a unui șef de stat român în Italia — constituie în mod categoric punctul cel mai înalt în evoluția relațiilor dintre cele două țări, fiind în același

timp o contribuție de seamă la soluționarea problemelor contemporane printr-o abordare realistă a principiilor ce trebuie să guverneze astăzi raporturile dintre state.

Chiar de la sosire, vizita a cunoscut o desfășurare și un entuziasm ce a depășit cadrul protocolar. Salutind sosirea înalților oaspeți români, președintele Giovanni Leone spunea: „Deosebit de profundă este satisfacția noastră pentru această vizită a dumneavoastră, pe care am dorit-o mult și care constituie cea mai bună confirmare a excelentelor relații dintre cele două țări și a prieteniei ce leagă cele două popoare ale noastre. Este o prietenie adâncă, bazată pe antice și indisolubile legături istorice, pe descendența dintr-o obîrșie comună, pe tradiția culturală latină comună“. Iar mai târziu, cu ocazia unui

toast, președintele Giovanni Leone sublinia: „În persoana dumneavoastră, Italia aduce omagiul său unui mare popor, care, de-a lungul secolelor, s-a distins prin patrimoniul său cultural și uman și care întotdeauna s-a inspirat din idealurile de civilizație, independență și suveranitate“.

Subliniind importanța internațională a acestei vizite, Excelența Sa, Domnul Nicolae Ceaușescu spunea: „Vizita pe care o începem, cu multă satisfacție, în țara dumneavoastră — expresie a bunelor relații dintre popoarele noastre, ale căror izvoare milenare de afinitate sînt bine cunoscute — va deschide calea unei și mai rodnice colaborări multilaterale româno-italiene, în interesul propășirii ambelor țări... Aflîndu-ne aici, la Roma, nu putem să nu evocăm originea comună a popoarelor noastre.

legăturile străvechi care le-au unit, contactele strinse ce le-au avut secole de-a rindul și care și-au găsit o puternică expresie în solidaritatea și întrajutorarea spiritelor înaintate ale celor două națiuni, în lupta lor pentru libertate, neatințare și progres⁴. De fapt, întreaga desfășurare a programului vizitei ilustrează în modul cel mai convingător dorința reciprocă a factorilor de răspundere din cele două țări de a da noi valențe, noi dimensiuni acestor relații, amplificându-le în vederea asigurării unui climat de securitate și conviețuire pașnică în Europa și-n lumea întreagă.

Semnarea declarației solemne comune, a însemnat un moment culminant, un moment în adevăr solemn, hărăzit nu numai să influențeze pozitiv relațiile dintre România și Italia ci să aibă repercursiuni favorabile asupra climatului internațional. Putem spune că a constituit un aport considerabil adus cauzei păcii din lumea întreagă.

Declarația solemnă comună, constituie o ilustrare a realismului politic, a faptului că astăzi în lumea noastră este posibil ca țări cu orînduiri social-politice diferite să găsească puncte comune, o platformă comună în scopul slujirii idealurilor nobile de pace și colaborare între popoarele lumii.

În acest context s-au desfășurat toate convorbirile la nivel înalt româno-italiene la Palatul Quirinale și la Palatul Madama, convorbiri ce s-au materializat în acorduri și înțelegeri care deschid perspective largi colaborării bilaterale pe o treaptă nouă — superioară.

— Cu ocazia vizitei în Italia, în dimineața zilei de 26 mai 1973, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu și Doamna Elena Ceaușescu, împreună cu persoanele ce-l însoțeau, au făcut o vizită solemnă Papei Paul al VI-lea.

Cu acest prilej a avut loc o convorbire privind situația internațională, examinându-se problemele care preocupă în prezent opinia publică mondială. Convorbirile au prilejuit, totodată, cunoașterea preocupărilor și realizărilor poporului și statului român pentru pace și progres social și, în același timp a contribuției Vaticanului la cauza nobilă a păcii.

În acest context, Papa Paul al VI-lea s-a interesat asupra diverselor aspecte ale activității bisericilor din România și în mod deosebit, asupra vieții bisericii catolice.

— O fierbinte primire au făcut Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și Doamnei Elena Ceaușescu locuitorii

Republicii San Marino, — cea mai mică și cea mai veche republică din lume —, care la invitația căpitanilor regenți Francesco Maria Francini și Primo Bugli, au făcut o vizită în această țară. De la ceremonia plină de strălucire a sosirii pe pământul sanmarinez — acest antic pământ al libertății — și pînă în momentul plecării, Conducătorul României Socialiste a fost înconjurat cu simțăminte prietenești cu profundă considerație și respect.

Vizita președintelui Nicolae Ceaușescu, evoluția favorabilă a relațiilor româno — sanmarineze, dovedesc, încă o dată, faptul că atunci cînd două state sînt animate de dorința de a căuta neconținut căile apropiării, ale înțelegerii și cooperării, în condițiile de egalitate și respect reciproc, ele pot colabora în mod fructuos în pofida deosebirilor de orînduiri sociale, pot contribui eficient la stabilirea unei păci durabile în lume.

— Marți 26 iunie 1973 a început vizita în Republica Federală Germania a Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și a Doamnei Elena Ceaușescu.

În lumea de astăzi, în complexitatea relațiilor internaționale în continuă schimbare, promovarea cooperării internaționale constituie o necesitate și o premiză a unui climat de încredere, destindere și securitate.

Este incontestabil că vizita în Republica Federală Germania a constituit un moment de frunte al relațiilor dintre cele două state, dar dincolo de această firească observație protocolară, trebuie subliniată însemnătatea întrevederilor dintre conducătorii celor două țări, a acordurilor încheiate, a declarației solemne, nu numai ca încununare a bunurilor raporturi existente între Republica Socialistă România și Republica Federală Germania, dar și în contextul relațiilor dintre statele europene, al destinderii dintre Est și Vest al îmbunătățirii climatului general în Europa. Pentru ca aspirațiile de prosperitate ale popoarelor să

se implinească, e necesară o atmosferă de pace, în care omul să-și poată desfășura liber aptitudinile sale. România s-a pronunțat și se pronunță totdeauna cu prilejul tuturor întâlnirilor pentru afirmarea în viața internațională a acestor principii.

Declarația solemnă comună, semnată la încheierea vizitei de președintele Nicolae Ceaușescu și de Cancelarul Willy Brandt, a statuat hotărârea celor două state de a-și fundamenta relațiile dintre ele, cât și raporturile cu alte țări, pe acele principii esențiale pentru dezvoltarea liberă a fiecărei națiuni, care și-au găsit locul și în documentul convorbirilor de la Helsinki.

Sintem și noi alături de întreaga suflare românească în a da o înaltă apreciere eforturilor pe care conducerea noastră de Stat și Domnul Nicolae Ceaușescu președintele Consiliului de

Stat al Republicii Socialiste România personal le depune pe plan intern și internațional, pentru progresul patriei noastre, pentru afirmarea prestigiului

României socialiste și pentru instalarea unui climat de pace și colaborare între popoare.

REDAȚIA

1 Mai

SĂRBĂTOAREA MUNCII

Așa cum primăvara aduce atâtea raze de soare și speranță, la fel simbolicul 1 Mai reprezintă pentru omenire o adevărată primăvară a innoirii. Așa cum primăvara ne promite atâtea daruri la fel și munca cinstită și sărbătorită la 1 Mai făgăduiește atita electricitate, atitea terenuri irigate, atitea fabrici noi, atitea case însoțite cum și un necuprins număr de bunuri de larg consum. Ceea ce promit înmiresmatele ramuri înflorite precum și florile de pretutindeni, făgăduiesc și planurile înțelepte și cutezător concepute pentru a aduce bunăstare și belșug, universale în dăruirea lor ca și primăvara ce se ivește pretutindeni.

Prosperitatea, bucuria și fericirea unui popor depind într-o măsură extraordinară de muncă, de acel efort conștient și susținut menit să aducă bunăstare și înflorire pretutindeni. Chemarea muncii nu e numai un glas al datoriei, ea e o invitație de a sluji viața, o chemare la a spori rodnicia ogoarelor și la creerea bunurilor de toate felurile menite să satisfacă tot mai multe nevoi ale omului.

Și anul acesta, 1 Mai, sărbătoarea muncii, sărbătoarea solidarității internaționale a celor ce muncesc, găsește economia noastră în plin avânt. În cinstea acestei zile, muncitorii din uzine și fabrici, de pe o-

goare, de pretutindeni, își iau angajamente de a realiza și depăși marile planuri de dezvoltare multilaterală a economiei țării noastre. Măreța zi găsește întregul nostru popor strâns unit în jurul scumpilor lui conducători și hotărît să înfăptuiască neabătut planul de stat, expresie a voinței întregii națiuni, pentru înflorirea patriei și pentru un viitor luminos și fericit pentru noi și copiii noștri.

Radioul, televiziunea și presa ne informează zilnic despre ogoarele înșămînțate, despre angajamentele realizate și depășite, despre punerea în funcțiune înainte de termen a atitor fabrici și instalații. Po-

porul nostru, înfrățit în actul sublim al făuririi atitor valori materiale și spirituale este hotărât, urmînd sfatul înțeleptului și iubitului nostru conducător, să dea viață tuturor hotărîrilor elaborate de conducerea de stat și să înfăptuiască înainte de termen, marea plan cincinal.

Munca, considerată cîndva înjositoare și rinduită sclavilor și claselor exploatare altădată, a devenit azi o sursă de mari satisfacții. Ea este principalul izvor de avuție. Munca este pe drept cuvînt recunoscută astăzi ca factor de bază a veștii umane. Ea este privită ca un privilegiu și ca o datorie. Munca este definită ca fiind o reunire a tuturor forțelor naturii, a forței brațelor și a gîndirii într-un efort suprem a cărei țintă imediată este omul și fericirea lui, iar cea de neasemuită și nesfîrșită perspectivă este patria, patria noastră dragă.

Vorbînd despre muncă, autoritatea supremă a Sfințelor Scripturi spune: „Comoara de preț a unui om este munca”. Prov. 12,27 u.p. Dacă Biblia o numește o comoară rezultă în chip neîndoios că în ea sînt ascunse resurse nebănuite de bucurii și mulțumiri. Izvorul ei este nesecat, el curge continuu în viață aducînd pretutindeni prosperitate, fericire și bunăstare.

Prin muncă s-a creat tot ce e în jurul nostru. Orașele înnoite, combinate uriașe, șosele, baraje cu cetățile luminii și energii, zecile de mii de blocuri de locuințe sînt mărturii negrăite despre puterea muncii, despre minunile muncii. Munca este o adevărată comoară. Să o apreciem pentru inestimabila ei valoare. Să o cinstim și să o prețuim, gîndindu-ne în ziua marelui sărbători la ce înseamnă ea și aceasta mai ales în contextul solidarității și înfrățirii a căror zori luminoși s-au ivit în zilele noastre.

A. DOROFTEI

Adevărata

Sfînțire

Sfînțirea cerută de Sfințele Scripturi are de a face cu întreaga noastră ființă: spiritul, sufletul și trupul. Aici ne este arătată ideea unei depline consacrarî. Pavel se ruga ca Comunitatea din Tesalonic să se poată bucura de această mare binecuvîntare. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” 1 Tes. 5,23.

Mai predomină despre sfînțire o teorie falsă, neadevărată și primejdioasă în urmările ei. Mulți din aceia cari mărturisesc că sînt sfințiți nu au adevărata sfînțire. Sfînțirea lor e făcută din vorbe și dintr-o evlavie prefăcută. Aceia cari se străduiesc în adevăr să dobîndească un caracter creștin desăvîrșit nu-și vor îngădui niciodată să creadă că ei ar fi fără păcat. Umblarea lor poate să fie fără cusur, ei pot fi niște reprezentanți vii ai adevărului pe care îl mărturisesc; dar cu cît își vor deprinde mai mult cugetul să mediteze la caracterul lui Hristos, și cu cît se vor apropia mai mult de chipul Lui divin, cu atît vor discerne mai lămurit desăvîrșirea Lui nepătată, și cu atît mai adînc își vor simți nedesăvîrșirile lor.

Acei cari pretind a fi sfințiți dau o dovadă îndestulătoare că sînt încă departe de sfînțenie. Ei își trec cu vederea lipsurile și nedesăvîrșirile. Ei se privesc ca și cînd ar fi ogîndit chipul lui Hristos și anume pentru că nu-L cunosc cu adevărat. Cu cît aceștia stau mai departe de Mintuitorul lor, cu atît li se pare că sînt mai drepti.

Meditînd însă cu răbdare și cu încredere umilită la Isus, care a fost străpuns pentru fărâdelegile noastre și care a purtat durerile noastre, vom pu-

tea învăța să călcăm pe urmele Sale. Privind mereu la El, vom fi preschimbați în asemănarea Sa divină. Și cînd această lucrare va fi săvîrșită la noi, atunci nu vom mai pretinde că suntem drepti prin noi înșine, ci vom înălța pe Isus Hristos și vom sprijini sufletele noastre neputincioase numai pe meritele Sale.

Mintuitorul a condamnat totdeauna îndreptățirea de sine. El a învățat pe ucenicii Săi că cea mai înaltă religie este aceea care se dă pe față într-un spirit blînd și liniștit. El îi sfătuiește să facă faptele lor bune în liniște, nu cu gîndul de a fi lăudați sau onorați, ci spre onoarea lui Dumnezeu și că, dacă ei săvîrșesc fapte bune spre a fi lăudați de oameni, atunci nicio răsplătire nu vor primi de la Tatăl lor ceresc.

Hristos a învățat pe urmașii Săi, să nu se roage ca să fie auziți de oameni. „Ci tu, cînd te rogi, intră în odăita ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. Asemenea cuvinte ieșite de pe buzele lui Hristos, ne arată că El nu privește cu mulțumire acel fel de evlavie, atît de obișnuit printre Farisei. Învățăturile Sale, rostite de pe Muntele Fericirilor, arată că faptele de binefacere trebuie să fie săvîrșite cu nobleță, și că serviciile divine răspîdesc cel mai bun miros, atunci cînd sînt implinite, într-un spirit lipsit de pretenții, într-un mod blînd și umilit. Gîndurile curate sfînțesc fapta.

Adevărata sfînțire însemnează supunerea deplină față de voința lui Dumnezeu. Cugetele și sentimentele de răzvrătire sînt atunci biruite, iar glasul lui Isus trezește o nouă viață, care pătrunde întreaga ființă.

Aceia cari sunt cu adevărat sfințiți nu-și vor pune propria lor părere ca măsură a dreptății și nedreptății. Ei nu sunt niște bigoți sau drepti în ochii lor proprii; ei sunt geloși pe ei înșiși, temându-se mereu să nu piardă făgăduința prin neîndeplinirea tuturor condițiilor pe cari se sprijinesc făgăduințele.

Mulți dintre cei ce mărturisesc a fi sfințiți sunt cu totul străini de lucrarea harului asupra inimii lor. Când aceștia sunt puși la probă și cercați, sunt găsiți ca și Fariseii cu îndreptățirea lor de sine. Ei nu pot suferi nici o împotrivire. Ei lasă laoparte rațiunea și judecata și se sprijinesc în totul numai pe sentimentele lor, întemeindu-și pretențiile lor de sfințire pe emoțiile pe care le-au simțit din timp în timp. Sunt încăpăținați și suciți și caută a-și susține cu îndărătnicie pretențiile despre sfințire, dînd drumul la multe cuvinte, dar nu pot aduce niciun rod prețios, ca dovadă. Aceste ființe pretinse sfințite, nu numai că își înșeală propriile lor suflete prin pretențiile lor, dar exercită și o influență față de mulți cari doresc în mod serios să se conformeze voinței lui Dumnezeu. Ele sunt poate auzite repetînd mereu cuvintele: „Dumnezeu mă conduce! Domnul mă învață! Eu trăiesc fără păcat!” Mulți dintre cei ce vin în contact cu un astfel de spirit se izbesc la el de ceva întunecos și tainic, pe care nu-l înțeleg. Dar aceasta este ceva cu totul neasemănător cu Hristos, unicul model adevărat.

Sfințirea biblică nu e produsul unor emoții puternice. Aici cad mulți în greșală. Ei își fac din sentimente măsura sau călăuză lor. Când se simt mindri sau fericiti, ei pretind că sunt sfințiți. Dar sentimentele de fericire sau lipsa de bucurie nu e o dovadă că o persoană este sfințită sau nu. Sfințirea fulgerătoare nu se poate găsi. Adevărata sfințire este o lucrare zilnică, ce trebuie urmărită o viață întreagă. Acei care se luptă cu ispitele zilnice, biruind pornirile lor păcătoase, și stăruind după sfin-

țenia inimii și a vieții, nu ridică nicio pretenție lăudăroasă de sfințenie. Ei flămînzesc și însetează după dreptate. Păcatul pare în ochii lor peste măsură de păcătos.

Sînt unii cari se pretind a fi sfinți, cari mărturisesc adevărul, ca și frații lor, și de aceea poate fi greu să faci o deosebire între ei; dar cu toate acestea, deosebirea există. Mărturia acelor cari pretind a avea o astfel de experiență înălțătoare va face ca Spiritul plăcut al lui Hristos să se retragă din adunare, și va lăsa o influență rece asupra celor prezenți, pe cînd, dacă ei ar viețui într-adevăr fără păcat, prezența lor ar duce pe îngerii sfinți în adunare, iar cuvintele lor ar fi într-adevăr „ca niște mere de aur în panere de argint”.

Vara, cînd primiv copacii unei păduri din fața noastră, și toți sunt îmbrăcați cu o mantie frumoasă de verdeață, poate că nu putem deosebi pe aceia cari sunt totdeauna verzi, de ceilalți. Dar cînd vine iarna și gerul suveran îi strînge în brațele sale, cînd el dezbracă pe ceilalți copaci de podoaba lor de frunze, atunci cei ce sunt totdeauna verzi se deosebesc numaidecît. În felul acesta se petrec lucrurile și cu acei cari umblă în umilință, neîncercîndu-se în ei înșiși, ci prinzîndu-se tremurînd de mîna lui Hristos. În timp ce aceia cari sunt încrezători în sine și se sprijinesc pe propria lor desăvîrșire de caracter, cînd furtuna cercărilor vine asupra lor, ei își pierd veșmintul falsei lor neprihăniri, pe cînd cei cu adevărat neprihăniți, cari iubesc pe Dumnezeu din sinceritate și se tem de El, poartă veșmintul neprihănirii lui Hristos, atît în zile bune cît și în strîmtorare.

Abnegația, jertfirea de sine, dărnicia, bunătatea, dragostea, răbdarea, tăria morală și statornicia creștină sînt roadele zilnice aduse de aceia cari viețuiesc cu adevărat în legătură cu Dumnezeu. Faptele lor poate nu sunt trîmbițate în lume, dar ei duc zilnic lupta personală cu cel rău și cîștigă biruințe prețioase asupra ispitei și nedreptății. Voturile solemne se re-

innoiesc, și se păstrează prin tăria cîștigată prin rugăciune serioasă și printr-o veghere neîntreruptă. Entuziastul înflăcărât nu poate întrezări luptele lăuntrice ale acestor lucrători tăcuți; dar ochiul Aceluia, care vede tainele inimii, cercetează și privește cu multumire la orice sfortare făcută în umilință și blîndețe. E necesar un timp de cercare spre a descoperi aurul cel curat al iubirii și al credinței în caracter.

Ne pare rău, cînd vedem pe preținișii creștini că sunt duși în rătăcire de teoria falsă și vrăjită că ei ar fi desăvîrșiți pentru că este atît de greu a-i desmetici și a-i aduce iarăși la calea cea dreaptă. Ei s-au străduit să facă cele din afară ale lor cît mai frumoase și mai plăcute cu putință în timp ce le lipsește podoaba lăuntrică, blîndețea și umilința lui Hristos. Timpul de cercare va veni la fiecare, și atunci nădejdiile multora, cari ani de zile de-a-rîndul s-au crezut în siguranță, se vor dovedi fără temei. Cînd sunt puși în noi poziții și sub împrejurări diferite, unii dintre cei ce pareau a fi stîlpi în casa lui Dumnezeu se dau pe față a fi numai niște scînduri putrede sub o zugrăveală lustruită. Dar cei umiliți cu inima, cari au simțit zilnic cît prețuiesc a-și întări sufletele pe Stînca cea eternă, vor sta neclintiți în mijlocul încercărilor pentru că ei nu se încred în ei înșiși. „Temelia lui Dumnezeu stă sigură, avînd pecetea aceasta. Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”.

Aceia cari se ostenesc a atrage privirea la faptele lor bune, vorbind mereu de starea lor de nepăcătoșenie, și cari se străduiesc să scoată la iveală isprăvile lor religioase, nu fac prin aceasta altceva decît să-și înșele sufletul. Un om sănătos, care este în stare a-și îndeplini datoriile vieții sale, și care își face lucrul zi după zi, care are mintea sănătoasă și prin ale cărui vine circulă un sînge sănătos, nu chiamă pe orice om pe care-l întilnește să vadă cît de sănătos e corpul său. Sănătatea și vigoare sunt condițiile naturale ale vieții sale, și de aceea puțin își dă seama că se bucură de un dar așa de bogat.

Intocmai așa este și cel neprihănit cu adevărat. El nu-și dă seama de propria sa bunătate și evlavie. Principiul religios a devenit izvorul și conducta vieții sale, și pentru el e tot așa de firesc a aduce roadele Spiritului, ca și pentru un smochin de a face smochine, sau ca și pentru un trandafir de a înfățișa flori de trandafiri. Firea sa este atît de îmbibată de iubirea lui Dumnezeu și de seminii săi, încît săvîrșește faptele lui Hristos cu o inimă voioasă.

Toți cei ce vin în cîmpul puterii lui de influență fac cunoștință cu frumusețea și cu mirosul plăcut al vieții sale creștine, deși el nu-și dă seama de aceasta, pentru că ea este în armonie cu deprinderile și înclinațiile sale. El se roagă pentru luminarea divină, și are plăcere a umbla în această lumină. Viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; și totuși el nu se mîndrește cu aceasta, și nici nu-și dă seama de ea. Dumnezeu privește cu bună plăcere la cei umiliți și neluați în seamă, cari pășesc de aproape pe urmele Maestrului lor. Îngerii se simt atrași de aceste suflete, și le place să-i însoțească pe cărarea lor. Ei poate sunt neluați în seamă de aceia cari pretind că au ajuns la o treaptă mai înaltă, și cărora le place să scoată la iveală faptele lor bune; dar îngerii cerești se coboară cu plăcere la dinșii, și sunt ca un zid de foc în jurul lor.

Mîntuitorul nostru a fost Lumina lumii; dar lumea nu L-a cunoscut. El a săvîrșit mereu fapte de milă, revărsînd lumină pe calea tuturor; și totuși El n-a atras atenția aceloră printre cari El umbla ca să privească la virtutea Sa fără seamăn, la abnegația, la jertfirea Sa de sine și la dărnicia Sa. Iudeii nu admirau o astfel de viață. Ei considerau religia Sa ca fiind fără valoare pentru că nu era în de acord cu măsura lor pentru evlavie. El socotise că Hristos nu era religios în spirit sau caracter; căci religiunea lor era alcătuită din fasturi, din rugăciuni în public, și din săvîrșirea de fapte caritabile fără efect. Ei trimbițau faptele lor bune, după cum fac cei ce pretind a fi sfinți. Ei voiau să facă pe toți

să înțeleagă că ei ar fi fără de păcat. Dar întreaga viață a lui Hristos era într-un contrast direct cu aceasta. El nu căuta nici cîștig din onoare. Faptele Sale de vindecare minunată, erau săvîrșite într-un spirit cît se poate de liniștit, deși El nu putea ține în frîu entuziasmul aceloră cari deveneau părtași marilor Sale binecuvîntări. Umiliția și blîndețea caracterizau viața Sa. Și tocmai pentru că umblarea Sa era atît de umilă și lipsită de pretenții, și se deosebea atît de mult de a fariseilor, de aceea ei nu voiau să-L primească.

Cel mai prețios rod al sfințeniei este harul blîndeței. Cînd acest har ține frînele sufletului, felul de a fi al credinciosului e prelucrat de influența sa. Un astfel de suflet așteaptă neîncetat pe Dumnezeu, și își supune voința sa voinței Sale. Priceperea sa prinde orice adevăr divin, și voința sa se pleacă în fața oricărui principiu divin, fără a se îndoii sau murmura. Adevărata blîndețe imblînzește și supune inima, și dă minții destoinicie ca să-și întipărească bine cuvîntul. Ea aduce gîndurile la supunere față de Isus Hristos; deschide inima la Cuvîntul lui Dumnezeu, cum era deschisă inima Lidiei. Ea ne aduce împreună cu Maria, ca învățăcei, la picioarele lui Isus. „El conduce pe cei blînzi la judecată, și învață pe cei umiliți căile Sale“.

Vorbirea celor blînzi nu este niciodată plină de îngîmfare. Ca și copilul Samuel, el se roagă: „Vorbește, Doamne, căci servul Tău ascultă“. Cînd Iosua a fost așezat în locul de cea mai înaltă onoare, ca comandant al lui Izrael, el a declarat război tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu. Inima sa era plină de cugete nobile despre marea sa misiune. Și totuși, cînd i se vestea vreo solie din cer, el lua poziția unui copil, care dorește să fie condus. Răspunsul său era: „Ce spune Domnul meu servului său?“ Primele cuvinte ale lui Pavel, cînd Hristos i S-a descoperit, au fost: „Doamne, ce voiești ca eu să fac“?

Blîndețea în școala lui Hristos este una din roadele de

seamă ale Spiritului. Ea este o cale divină prin care Spiritul Sfînt lucrează spre sfințire, și care face pe cel care o posedă a fi destoinic a-și ține în stăpînire totdeauna un temperament iute și furtunos. Cînd harul blîndeței e nutrit de către acei care sunt din fire supărăcioși și iuți la minie, ei vor depune cele mai serioase sforțări ca să-și supună acest temperament nefericit. Din zi în zi ei cîștigă stăpînire asupra lor înșiși, pînă ce acea trăsătură de caracter lipsită de iubire și neasemănătoare cu Hristos este biruită. Ei devin apoi asemenea cu Modelul Divin, și pot asculta de sfatul inspirat: „Fii repede la auzire, încet la vorbire și încet la minie“.

Cînd cineva pretinde a fi sfințit, și totuși în cuvinte și fapte reprezintă necurmat un izvor din care curge apă amară, atunci putem spune cu siguranță: Acest om este amăgit. El trebuie să învețe încă alfabetul a ceea ce însemnează viața de creștin. Acei cari mărturisesc a fi servi ai lui Hristos au nutrit atît de mult demonul lipsei de bunătate, încît ei par a iubi elementele nesfințite, și a avea plăcere în a rostii cuvinte cari displac și irită. Acești păcătoși trebuie să se pocăiască, înainte ca Mîntuitorul să-i recunoască de copii ai Săii.

Blîndețea este podoaba lăuntrică, pe care Dumnezeu o prețuiește nespuse de mult. Apostolul vorbește despre aceasta, ca fiind mai de preț decît aurul, mărgăritarele, sau pietrele scumpe. În timp ce podoabele din afară înfrumusețează numai corpul muritor, podoaba blîndeței înfrumusețează sufletul, și pune pe credincios în legătură cu Dumnezeu cel nemărginit. Aceasta este podoaba pe care Și-a ales-o Dumnezeu însuși. Acela care a împodobit cerurile cu aștrii luminoși, a promis prin același Spirit, că „El va împodobi pe cel blînd cu mîntuire“. Îngerii cerului vor scrie ca fiind cei mai bine împodobiți, aceia cari

(Continuare în pag. 17)

ANIVERSĂRI

1848 — 1973

Într-un cadru festiv poporul nostru a sărbătorit în acest an împlinirea a 125 de ani de la revoluția română din 1848, eveniment istoric de seamă al poporului nostru. Revoluția de la 1848 a constituit unul din fenomenele sociale cele mai importante care au jalonat evoluția societății românești. Amploarea fără precedent a manifestărilor prilejuite de acest eveniment demonstrează faptul că statul nostru socialist valorifică toate paginile luminoase ale istoriei patriei noastre, pagini, evenimente ce și-au pus pecetea pe dezvoltarea noastră ca popor, ca stat de sine stătător, liber și egal în drepturi cu toate popoarele lumii.

Subliniind însemnătatea momentului istoric de la 1848, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România arăta „că revoluția aceasta a zdruncinat întregul edificiu feudal, a dat un nou impuls dezvoltării societății... a deschis drumul unor mari prefaceri și transformări în structura societății, al înfăptuirii unor idealuri fundamentale ale poporului nostru. Ea a aprins flacăra spiritului revoluționar în țările române, a dezvoltat și mai puternic conștiința de sine a poporului român, convingerea sa asupra necesității unității naționale în cadrul frontierelor aceluiași stat“.

Idealurile nobile de care au fost animați luptătorii de la 1848 s-au înscris cu litere de

foc în inima acestei țări, în conștiința ei, în ființa generațiilor ce au urmat. Aceste idealuri au fost urmărite cu perseverență pînă ce s-au materializat în anii regimului socialist și și-au găsit astfel ființa cuprinzînd întreaga suflare românească, și aceasta odată cu evenimentele înnoitoare de după 23 August 1944, dată de la care vom avea prilejul să sărbătorim anul acesta 29 de ani.

Astăzi, după scurgerea atîtor decenii, privim cu respect la lupta atîtor generații ce au fost stăpînite și impulsionate de un patriotism autentic cum și de conștiința răspunderii, a responsabilității față de soarta țării și a poporului nostru. Înțelegem astăzi în plin avînt socialist, astăzi cînd fața țării noastre este într-un continuu proces de prefacere și progres, că nici un efort nici un sacrificiu al trecutului oricît de mare, n-a fost zadarnic. El a constituit bucata adăugată altor bucăți, ce s-au adăugat pe parcursul timpului la mozaicul cel minunat și cromatic al țării noastre.

Izbucnirea de la 1848, se înscrie de fapt în izbucnirea omnirii în strădania ei de a rupe lanțurile oprîmării și ale sărăciei spre a putea ajunge la lumină, la libertate, la o viață demnă de numele și calitatea de

om. Era pulsul și zvicnirea națiunii. Era o necesitate a vieții, a afirmării națiunii noastre.

Au trecut anii și odată cu scurgerea lor în scocul timpului, au sporit și năzuințele, și eforturile națiunii, a fiilor ei spre realizarea acestor deziderate naționale. Pe traiectoria — împlîntată cu rădăcini adînci în istoria țării românești — tradițiile revoluționare de luptă patriotică, au fost realizate în vremurile noastre.

Dar în tot ceea ce s-a realizat și vom mai realiza de-a lungul timpului, oricît de mari ne-ar fi satisfacțiile, bucuriile împlinirii idealurilor, să nu dăm uitării zbuciumul revoluționar al generațiilor trecute, și în acest context să nu uităm valoroasele idei și vibrația sentimentelor revoluționare ale luptătorilor și gînditorilor pașoptiști.

Idealurile pașoptiste de unitate națională, libertate, dreptul asupra pămîntului strămoșesc, dreptatea pentru toți și mai vîrtos pentru cei săraci, pentru hrănitorii orașelor, dreptul de a hotărî singuri destinul nostru național fără nici un amestec în treburile interne... și-au găsit realizarea în zilele noastre. Putem spune că revoluția de la 1848, idealurile ei au fost preluate de clasa muncitoare și realizate după o luptă tenace înainte și după 23 August 1944, transformînd fața țării noastre așa cum o vedem astăzi, a cărui prestigiu internațional a urcat impetuos pînă la cotele cele mai înalte ce au fost înregistrate vreodată de istoria țării noastre.

REDACTIA

I S T O R I C E

Cuvîntul „Ispășire“ apare o singură dată în Noul Testament și anume în Rom. 5,11 : „Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea“, iar expresia KATALLAGE din greacă înseamnă „împăcare“. a împăca, Rom. 11,15 ; 2 Cor. 5,18-19. Ca verb KATALASO apare de șase ori, și în fiecare caz a fost tradus prin „împăcare“. Rom. 5,10 ; 1 Cor. 7,11 ; 2 Cor. 5,18-20 ; Rom. 5,11.

Cu mult mai des apare cuvîntul „ISPASIRE“ în Vechiul Testament, în deosebi prin expresii ca : „să facă ispășire“. Lev. 1,4 ; Exod 29,36. Uneori apare și în formă substantivă, ca de exemplu în Leviticul

se împart atunci cînd este vorba de rezultatele care le-au adus pentru noi aceste evenimente din viața Domnului Hristos. Nu este de mirare că s-au răspindit atîtea teorii în legătură cu ispășirea.

Este necesar deci, a stabili în fiecare caz, ce înțeles atribuim cuvîntului „ISPASIRE“ și înțelegerea lui este în legătură cu interpretarea și explicația pe care o adăugăm la cuvîntul „ispășire“.

În general aceia care propovăduiesc ispășirea deplină săvîrșită pe cruce de Domnul Hristos, împărtășesc concepția, care pentru ei în realitate înseamnă că Isus fiind răstignit pe crucea de pe Golgota, a oferit o jertfă satisfăcătoare pen-

prezentat și un alt aspect al ispășirii. În jertfa necurmată — de dimineață și de seară — noi vedem prezentarea jertfei de ispășire pentru fiecare om. Exod 29,38-42. Noi înțelegem prin aducerea jertfei de ispășire de către păcătos, o jertfă individuală de ispășire în accepțiunea adevărată a cuvîntului (Lev. 4,31). Urmează apoi punctul culminant : Ziua Ispășirii, „Ziua Judecării“ simbolic, cu ocazia căreia, în sens simbolic, au terminat-o cu păcatul pentru totdeauna. Noi credem că toate serviciile din vechime ținteau spre lucrarea Domnului Hristos. Jertfa de dimineață și de seară, precum și jertfa individuală pentru păcat, toate ținteau spre jertfa de pe cruce a Domnului

GÎNDURI PRIVITOARE LA JERTFA DE ISPĂȘIRE

23,27 : „În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi ziua ispășirii : atunci să aveți o adunare sfîntă, să vă smeriți sufletele, și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc“. După originalul ebraic, înțelesul temeinic al verbului „KAPHAR“, înseamnă acoperire, curățire. În raportul original ebraic citim în Gen. 6,14 : „acoperire“, „căptușire“, cu smoolă ; „s-o tencuiești cu smoolă pe dinlăuntru și pe dinafară“. Din cele de mai sus reiese clar, că prima însemnătate a cuvîntului „ispășire“ este „ascunderea, acoperirea“, păcatului, după cum se și folosește expresia aceasta în Vechiul Testament. De aci rezultă apoi și expresiile : a îndrepta, a remedia, a restabili, a reîmpăca, a face ispășire.

În domeniul religios concepția de „ispășire“ a devenit o expresie care exprimă în general rezultatele întrupării, suferințelor și morții Domnului Hristos. Părerile creștinilor însă

tru mintuirea noastră. Orice credincios adevărat primește și se declară în deplin acord cu această concepție : „Prin aceasta „voie“ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna“. Evr. 10,10. Aceia care privesc numai partea aceasta a lucrării lui Hristos ca o ispășire deplină înțeleg prin cuvîntul ispășire numai ceea ce a săvîrșit Domnul Hristos pe cruce. Nu includ deci în acest cuvînt și acea lucrare a lui Hristos, prin care păcătosul se împărtășește personal de roadele ispășirii săvîrșită pe cruce.

Sînt și creștini care atribuie o însemnătate mult mai cuprinzătoare concepției despre ispășire. Ei sînt de acord cu cei care pun accentul propriu-zis pe încheierea deplină a ispășirii : că adică, este pe deplin suficientă jertfa de ispășire adusă odată pentru totdeauna pentru păcat.

Însă noi credem și în faptul că în slujba simbolică de la Sanctuarul din vechime, era

Hristos. Serviciul preotului a arătat mai dinainte spre slujba de Mare Preot a Domnului Hristos din sanctuarul ceresc, prin care împarte fiecărui credincios roadele slujbei Sale de ispășire. Credem de asemenea, că Marea Zi a Ispășirii din serviciul sanctuarului pămîntesc, învedera lucrarea aceea care se va săvîrși în timpul „judecării de cercetare“ și care-și va atinge apogeul la sfîrșitul mileniului, prin lichidarea definitivă a păcatului.

Pentru ca să putem înțelege mai ușor însemnătatea cuvîntului „ispășire“ tradus din ebraicul „KAPHAR“, împreună cu câteva derivații ale acestuia, să ne oprim asupra celor patru cazuri, care de data aceasta nu fac parte din serviciul sanctuarului.

1. Cazul lui Moise și Aaron în legătură cu turnarea vițelului de aur : Exod 32,1-35.

Din cele citite mai sus, constatăm necredincioșia izraeliților în timp ce Moise este sus

pe munte în fața lui Dumnezeu. Sub conducerea lui Aaron, poporul toarnă vițelul de aur. Aceasta a fost o reminiscență a petrecerii lor îndelungate în Egipt. Moise este profund zguduit când coboară de pe munte și trebuie să vadă abaterea gravă. În acele momente de criză, Moise s-a apropiat de seminiția lui Levi și i-a zis : „Predați-vă azi în slujba Domnului. . .“

„A doua zi, Moise a zis : „Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul : poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru“. Exod 32,30. După o altă traducere : „...poate voi putea obține ispășire pentru păcatele voastre“.

Este vorba deci, de ispășire fără jertfă cu sînge, fără ca să fi stropit altarul cu sînge. Cum s-a putut face aceasta totuși ? Moise nu a adus jertfă Domnului. Ispășirea în cazul în speță a constat în faptul că, Moise s-a oferit pe sine însuși Domnului în locul izraeliților. A fost un tablou prefigurînd în momentul acela pe Domnul Hristos, Mintuitorul lumii ! Minat de sincera dorință de a-i salva, a cerut ca Domnul să-l steargă pe el din Cartea Vieții : „...șterge-mă din Cartea Ta, pe care ai scris-o“ Exod 32,32.

2. Împăcarea lui David cu Gabaoniții, un alt caz raportat în 2 Sam. cap. 21. Saul a ucis pe mulți dintre Gabaoniți, împotriva faptului că Izraeliții se legaseră față de ei cu jurămînt, că nu se vor atinge de ei. David a trebuit să remedieze această situație. În scopul acesta a invitat la el pe conducătorii Gabaoniților și vorbind cu ei le-a zis : „Ce pot face eu pentru voi, și cu ce să fac ispășire, ca să binecuvîntați moștenirea Domnului ?“ 2 Sam. 21,3. Mai jos putem citi despre procedeul pe care l-au urmat. Îndată ce au spînzurat pe cei șapte fii ai lui Saul, s-a produs ispășirea. În cazul acesta ispășirea a avut următoarea semnificație : o satisfacție corespunzătoare pentru săvîrșirea răutății. Și acest punct de vedere își găsește valabilitatea în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos. Descrierea de mai jos ne convinge despre acest adevăr.

„Hristos S-a urcat în curțile cerești și a auzit chiar din partea Tatălui, cuvîntul de asigurare , că jertfa Sa de ispășire săvîrșită pentru cel păcătos este deplină, și că prin sîngele Său oricine poate dobîndi viața veșnică. Dumnezeu a consfințit legămîntul încheiat între El și Domnul Hristos, dînd asigurarea că va reprimi pe cel pocăit și ascultător, iubindu-l asemenea Fiului Său. Hristos Și-a încheiat lucrarea, îndeplinindu-și angajamentul, și „făcînd pe păcătoșii răscumpărați mai scumpi decît aurul, mai scumpi decît aurul din Ofir“.

„Cînd a strigat de pe cruce : „S-a sfîrșit“, El se adresase Tatălui. Înțelegerea fusese împlinită. Acum El zise : „Tată, s-a sfîrșit. Am împlinit voia Ta, o. Dumnezeu Meu ! Am săvîrșit lucrarea de răscumpărare. Dreptatea Ta este satisfăcută. „Vreau ca și aceia pe care Mi i-ai dat să fie cu Mine acolo unde sînt Eu“. Glasul lui Dumnezeu se aude rostind, că dreptatea este împlinită.

3. Evenimentul redat în Numeri cap. 16 luminează dintr-un alt punct de vedere subiectul pe care-l studiem.

Poporul Izrael s-a împotrivit lui Dumnezeu într-un mod jignitor. Au murmurat împotriva Lui. 250 de bărbați cu răspunderi mari s-au răscolat împotriva Celui Prea Înalt. În urma abaterii grave a acestor oameni, tabăra lui Izrael a fost lovită cu pedepse aspre. În momentele acestea de mare criză, Moise i-a zis lui Aaron : „Ia cădelnița, pune foc în ea de pe altar, pune tămîie în ea, du-te repede la adunare și fă ispășire pentru ei ; căci a izbucnit mînia Domnului, și a început urgia. Aaron a luat cădelnița cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării ; și iată că începuse urgia printre popor. El a tămîiat și a făcut ispășire pentru norod : S-a așezat între cei morți și cei vii, și urgia a încetat“. Num. 16,46-48.

În cazul de față Aaron stă înaintea noastră — ca un tablou al binecuvîntatului nostru Domn, Hristos. Prin faptul că s-a așezat între Dumnezeu și păcătoși stînd între cei morți și cei vii, — a acoperit poporul

în fața miniei lui Dumnezeu, obținînd ispășirea pentru ei.

4. Problema abordată însă, mai trebuie cercetată și dintr-un alt punct de vedere. La aceasta ne obligă cele scrise în Numeri cap. 25.

Izraeliții căzuseră în cursele seducătoare și viclene ale păgînilor care trăiau în jurul lor. Au comis păcate grave și jignitoare față de Dumnezeu, urmînd căile dezgustătoare ale Cananiților. Pentru a-și arăta dezaprobarea, Dumnezeu a lovit cu pedepse poporul. Atunci Fineas, nepotul lui Aaron, care a cîntărit gravitatea acestui păcat ofensator, și în numele Domnului a pus capăt acestei situații. Urgia a încetat imediat. Domnul văzînd rîvna acestui bărbat față de cauza Sa sfîntă, a declarat : „De aceea să spui că închei cu el un legămînt de pace. Acesta va fi pentru el și pentru sămînța lui după el, legămîntul unei preoții veșnice, pentru că a fost plin de rîvnă pentru Dumnezeu lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Izrael“. Num. 25,12-13.

În cazul acesta, credinciosul preot a obținut ispășire prin nimicirea celor vinovați. Serviciul sanctuarului pămîntesc an după an, căuta să imprime în mîntea lui Izrael prin ziua ispășirii acest moment culminant din planul lui Dumnezeu. Ultimul eveniment al acelei zile era tragerea sorțului pentru Azazel și izgonirea în pustie a țapului ieșit la sorți. Acest țap simboliza pe autorul moral al păcatului și el a fost izgonit din tabăra lui Izrael. Aceasta se va întîmpla în ultima fază a încheierii lucrării lui Dumnezeu : Dumnezeu va extermina păcatul din universul Său. Este în planul Său ca să îndepărteze pentru veșnicie pe începătorul păcatului, care este numit de la început mincinos, diavol, vrăjmașul cel vechi și Satana.

Cele patru cazuri amintite mai sus, cuprind în sine învățături foarte importante și indispensabile în legătură cu ispășirea. În planul cel veșnic al lui Dumnezeu, persoana care face ispășirea este aceeași persoană care îndeplinește totodată rolul de mijlocitor de preot și jertfă de ispășire.

În serviciul tipic toate aceste lucrări îl învederău pe Domnul Hristos. El a trecut în locul nostru, El a murit pentru noi, devenind în felul acesta substitutul nostru. Și-a sacrificat viața pentru ispășirea păcatului și în felul acesta dînd satisfacție deplină Legii călcate.

„Jertfa Domnului Hristos pentru toți păcătoșii este deplină și îndestulătoare. Ea a îndeplinit condițiile ispășirii. El și-a sfîrșit lucrarea care a venit să o săvîrșască pe acest pămînt“.

Lucrarea încheiată pe Golgota de Domnul Hristos, cuprinde în sine și aplicarea ispășirii săvîrșită de El în interesul celui ce o caută și o dorește din toată inima. Aceasta însă se realizează prin serviciul de Mare Preot al Domnului Hristos. El este Marele nostru Preot în sanctuarul ceresc. Dumnezeu însă nu curăță numai pe cei credincioși de păcatele lor, nu-i salvează pentru veșnicie numai pe ei prin jertfa Fiului Său, ci curăță și universul Său de pata păcatului, nimicind apoi definitiv și pe Satana, autorul acestuia. Așa dar, noi credem că jertfa Domnului Hristos îndeplinește toate condițiile necesare, salvării celui care crede în El.

Din cele expuse reiese clar că, răspunsul la problema care face obiectul prezentului studiu, depinde de interpretarea cuvîntului „ISPASIRE“. Astăzi, putem afirma cu toată certitudinea, că ispășirea a fost săvîrșită pe cruce pentru orice păcătos pocăit. În calitatea Sa de Mare Preot, Domnul Hristos acordă fiecărui credincios și copil ascultător al Său, roadele ispășitoare ale jertfei Sale.

Cuvîntul „ISPASIRE“ are numeroase înțelesuri în Sfînta Scriptură. Pe lângă faptul că în primul rînd indică spre jertfa ispășitoare a Domnului Hristos de pe Golgota, mai cuprinde și raza importanțelor acțiuni mîntuitoare ale harului. Însemnează deci: răsкупărare, mîntuire și salvare. Ca „RĂSCUMPĂRARE“, indică spre un eveniment care a avut loc în trecut. Putem afirma: Hristos ne-a răsкупărat. Face însă să se simtă în prezent ac-

țiunea unui proces de continuitate, despre care putem spune: Domnul săvîrșește în mine lucrarea de mîntuire. De asemenea se poate referi și la un eveniment de viitor: salvarea păcătoșului.

De cînd a murit Domnul Hristos în interesul răsкупării noastre pe Golgota, putem spune: „ne-a răsкупărat“. Dar răsкупărarea noastră mai are și anumite momente care privesc în viitor. În Sfînta Scriptură citim despre: „răsкупărarea trupului nostru“. Rom. 8,23. Referindu-Se la a doua Sa venire, Mintuitoorul avertizează pe urmașii Săi: „... să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie“. Luca 21,28.

La același rezultat ajungem și în cazul cuvîntului „ISPĂȘIRE“. Jertfa de ispășire a Domnului nostru Isus Hristos este suficientă, deplină și este un fapt încheiat pe Golgota. El este pentru „oricine“ o jertfă de ispășire. 1. Ioan 2,2. Dar această jertfă numai atunci ne poate fi folositoare, dacă ne subordonăm viața noastră lui Dumnezeu, experimentînd nașterea din nou. La data nașterii din nou, Domnul Hristos, Marele nostru Preot „fructifică“ pentru noi, ceea ce a obținut prin jertfa Sa de ispășire. Păcatele noastre sînt iertate. Prin credința în El devenim copii ai Săi, și pacea lui Dumnezeu locuiește în inimile noastre.

În zilele sanctuarului din vechime, cînd asupra misterelor mîntuirii se arunca o lumină prin numeroase servicii intuitive și alte rînduiri, preotul, după ce murea animalul de jertfă, ungea cu singele său coarnele altarului. Îndrumarea în legătură cu faptul acesta se încheie prin: „... astfel va face preotul pentru căpetenia aceea ispășirea păcatului lui și i se va ierta“. Lev. 4,26. Observăm, că în primul rînd a intervenit moartea animalului, prin care s-a obținut eliberarea de păcat, — apoi a urmat posibilitatea „efectele“ aceleiași jertfe în interesul personal al păcătoșului. În timpurile Vechiului Testament s-au distins aceste două momente ale operei de is-

pășire: obținerea ispășirii și efectele acesteia în folosul păcătoșului.

Planul lui Dumnezeu de răsкупărare este mult mai cuprinzător decît numai moartea substituitoare a Domnului Hristos, cu toate că aceasta va rămîne actul cel mai mareț al lui. De acest plan mai aparține și serviciul Domnului Hristos ca Mare Preot al nostru. În timp ce S-a adus pe Sine ca jertfă și a înviat din morți — pentru îndreptățirea noastră — (Rom. 4,25), S-a urcat în Sanctuarul ceresc, să-Și îndeplinească serviciul de Preot în interesul păcătoșului... după ce a căpătat o răsкупărare veșnică“. Evr. 9,12. Acum împarte la toți comorile aceleiași jertfe, și anume celor care primesc pe Isus și harul Său. Deci, El face ca jertfa ispășitoare încheiată pe Golgota să aducă roade în interesul celor care sînt moștenitori ai mîntuirii. Serviciul preoțesc al Domnului Hristos se contopește în felul acesta în opera mult cuprinzătoare a ispășirii. Cînd ne gîndim la toate momentele acestea, ne dăm seama că ispășirea cuprinde mult mai mult, de cum cred mulți creștini.

Se ne gîndim numai la faptul că nu sîntem mîntuiți în mod automat, împotriva voinței noastre proprii, sau cu grămada. Unul cite unul trebuie să ne împărtășim de harul lui Dumnezeu. Domnul Hristos a obținut pe cruce mijloacele și posibilitatea mîntuirii pentru fiecare. Nimic nu mai trebuie adăugat la jertfa Sa și nici nu se mai poate face așa ceva. Dar în final, jertfa Sa va fi folositoare numai pentru aceia care vor primi comorile oferite și vor prelua tot ce dorește să le dăruiască această jertfă.

Cine dorește să fie mîntuit, acela trebuie să se pocăiască personal și să se întoarcă la Dumnezeu. Păcătosul trebuie să dețină toate bunurile pe care Domnul Hristos le-a făcut posibile pe Golgota prin jertfa Sa deplină și îndestulătoare. Dar fructificarea jertfei ispășitoare de pe cruce pentru păcătosul pocăit, devine posibilă numai prin serviciul preoțesc al Său.

Lucrarea preoțească a Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc este aceea care, la timpul potrivit, săvârșește curățirea inimii în viața fiecăruia în parte. Nu este vorba numai de curățirea de păcate, ci și de înclinațiile păcătoase, de domnia păcatului și de curățirea de puterea acestuia. În felul acesta jertfa de ispășire devine într-adevăr folositoare în interesul păcătosului. Datorită serviciului ceresc al Domnului Hristos, pacea și bucuria mântuirii devin o realitate în inima noastră. El, care săvârșește serviciul de Mare Preot, ne trimite prin Duhul Său cel Sfânt toate acestea. Deci, ispășirea nu conține numai actul slăvit al crucii, ci și împărțirea comorilor acestui act, în folosul personal al păcătosului. Și aceasta se continuă neîncetat, pînă la sfîrșitul timpului de har. Ispășirea a făcut necesară întruparea Fiului lui Dumnezeu, a veșnicului Cuvînt, pentru ca să devină Fiul al omului. Prin aceasta, în calitate de frate al nostru, a putut trăi în corp omenesc în mijlocul nostru și a putut să moară, ca să ne poată și răscumpăra. Credem că în jertfa Lui de ispășire s-a prevăzut o jertfă de substituție pentru păcat, care să fie desăvîrșită și pe deplin îndestulătoare, satisfăcînd în toate privințele cerințele dreptății lui Dumnezeu și corespunzînd tuturor condițiilor, pentru ca harul, îndurarea și iertarea, să se reverse neștirgite în inima omului pocăit, fără ca sfințenia lui Dumnezeu să fie prejudiciată și fără ca să se pună în primejdie integritatea principiilor Legii Lui morale. „... să-și arate neprihănirea Lui în așa fel, încît să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“. Rom. 3,26.

Pe calea aceasta Dumnezeu îndreptățește în mod desăvîrșit pe păcătosul pocăit, atribuindu-i prin credință dreptatea desăvîrșită a Domnului Hristos

pentru ca diformitățile morale ale caracterului său să fie acoperite cu haina dreptății Sale. Apoi, prin lucrarea de sfințire, Hristos îl transformă în felul acesta după chipul caracterului Său, făcînd parte credinciosului de dreptatea Sa.

Incoronarea operei Sale este atinsă în proslăvirea corpului nostru în ziua revenirii Domnului Hristos. Ziua aceea va aduce o eliberare deplină și definitivă, pentru veșnicie, de prezența păcatului.

Domnul Hristos este El însuși jertfă de ispășire, Mare Preot Mijlocitor și Mîntuitor care trebuie să vină. În El se cuprind trecutul, prezentul și viitorul. Lucrarea Lui va ajunge la încheiere cînd va nimici cu desăvîrșire și definitiv păcatul din Univers pe autorul păcatului, împreună cu toate consecințele nefaste ale acestuia. Acesta va fi ultimul efect al ispășirii pe care a săvîrșit-o Isus pe Golgota.

Este un lucru foarte important ca creștinul să facă deosebirea între deplina jertfă de ispășire de pe cruce, cea veșnic valabilă, și serviciul de Mare Preot, pe care-l săvîrșește în Sanctuarul ceresc în virtutea căruia, împarte bunurile obținute prin această jertfă fiecărui credincios în parte. Ceea ce Hristos a făcut pe cruce este universal valabil. 1 Ioan 2,2. Ceea ce face în Sanctuar, face pentru aceia care primesc lucrarea Lui de mîntuire.

Ambele sînt părți inseparabile ale unei opere mîntuitoare, care se datoresc neîntrecutei iubiri și înțelepciunii a lui Dumnezeu. Prima se îngrijește de jertfă, a doua fructifică jertfa adusă în interesul sufletului pocăit. Prima a adus-o Domnul Hristos ca jertfă. A doua tot El o împarte, în calitate de Mare Preot. Ambele fac parte din Planul de Mîntuire, rînduit de Dumnezeu pentru răscumpărarea omului.

Ispășirea este lucrarea lui Dumnezeu în Hristos, pentru

mîntuirea și renașterea celui ce crede.

Prin natura și destinația sa, ispășirea însemnează și salvare și împărțire continuă. Se ocupă și cu păcatele noastre, dar în același timp și cu binecuvîntările rînduite nouă. Nici una nu este valabilă fără cealaltă.

Este important ca de la început să putem deosebi dublul rol al acestei lucrări. Anumite momente pot fi despărțite între ele, dar numai cu riscul pierderii celorlalte: a. Lucrarea de răscumpărare a Domnului Hristos. b. Insușirea prin credință a comorilor lucrării Sale, chiar dacă apreciem pe ultima din punct de vedere personal sau colectiv, cele două, numai împreună formează ispășirea.

Cea mai mare necesitate spirituală a noastră este să experimentăm în viața noastră personală serviciul permanent — salvator al Domnului Hristos. Admirația și încrederea noastră trebuie să se îndrepte spre servirea aceasta, întrucît în aceasta descoperim centrul serviciului divin și izvorul vieții creștine.

Cînd spunem că Domnul Hristos face astăzi ispășire, înțelegem prin aceasta, că astăzi tot El prin serviciul Său fructifică și împarte acele daruri bune, pe care le-a obținut prin jertfa Sa ispășitoare pe cruce. El face folositoare pentru noi în mod individual, — în măsura nevoii și rugăciunilor noastre — jertfa Sa ispășitoare.

Cuvîntul inspirat spune cu referire la aceasta:

„Marea jertfă prezentată, — Tatăl a primit-o, — iar Duhul Sfînt care a coborît la Ziua Cincizecimii, a îndreptat ochii ucenicilor la Sanctuarul Ceresc. Acolo a intrat Isus, cu propriul Său sînge, ca de acolo să reverse asupra ucenicilor săi toate acele daruri, pe care l-a obținut pentru noi, prin jertfa Sa ispășitoare“.

A. PĂLAȘAN

Urmărind în continuare studiul nostru de investigare, de cunoaștere și înțelegere a acestei epistole a marelui apostol Pavel, în studiul de față ne vom opri la versetul 3, care cuprinde în rîndurile lui un univers de probleme și semnificații.

Pavel tratează aici lucrările cele mari ale mîntuirii noastre prin Domnul Hristos. El alege cu grijă expresiile sale, punîndu-le în scris pe acelea care pot reda în cel mai înalt grad cele ce Duhul îl inspiră să scrie, să deslușească, să facă cunoscut fraților săi din Ierusalim și de pretutindeni. În versetul trei, din capitolul unu, el ne prezintă pe Domnul Hristos ca „fiind oglindirea slavei Lui“. Participiul „fiind“, este o expresie a existenței veșnice, nelimitate în timp, și are același sens ca „era“ din Ioan 1,1. „La început era Cuvîntul“. Cuvîntul era Hristos (Vers. 14). El n-a venit la existență la început. Ci El era dintr-un început. Cînd a venit în această lume, El a devenit trup. S-a întrupat. Mai înainte El nu avea trupul cărnii noastre. De remarcat că El n-a devenit strălucirea gloriei Tatălui. El totdeauna a fost astfel. Acest lucru constituie temeiul esențial și veșnic al personalității Sale.

„Strălucirea“, această expresie este în mod diferit tradusă și anume: reflectare, a depăși în splendoare. El avea aceeași legătură cu slava lui Dumnezeu, cum au razele soarelui, cu soarele. Razele de soare nu pot fi separate de soare, și nici soarele de razele lui. Aceste două sînt inseparabile.

Tot astfel stau lucrurile cu Tatăl și cu Fiul. Fiul descoperă pe Tatăl, este gloria slavei lui Dumnezeu Tatăl. Prin El și în El noi vedem pe Dumnezeu. La fel ca atunci cînd privim la soare, noi nu vedem soarele ci lumina lui, tot astfel, noi nu vedem pe Tatăl, ci pe Fiul, Dumnezeu fiind invizibil „care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te

apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-L poate vedea“ (1 Tim. 6,16). Slava lui Dumnezeu Tatăl este suma totală a atributelor Sale (Ex. 33,18 ; 34,6,7).

Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar Domnul Hristos este „expresia chipului“ lui Dumnezeu Tatăl. După cum un sigiliu imprimă imaginea sa exactă asupra bucății de ceară, tot astfel Domnul Hristos este întipărirea exactă a lui Dumnezeu. „Imaginea“ este „traducerea expresiei grecești CHARAKTER, de la care am luat noi expresia caracter. La origine expresia caracter, era denumirea instrumentului folosit pentru a grava. Mai tîrziu, expresia denumea lucrarea de gravură. Aceiași dezvoltare istorică a expresiei, mai poate fi urmărită și în cazul altor expresii. Astfel, expresia de „sigiliu“, sau „pecete“, denumește un instrument folosit pentru sigilare sau pecetluire, dar înseamnă în același timp lucrarea de sigilare în sine. Astfel „a marca“ definește atît instrumentul cît și lucrarea în sine.

Expresia greacă „HUPOSTASIS“ este redată în unele traduceri ale Sf. Scripturi cu „substanță“ (Evr. 11,1, pe cînd în Evrei 3,14 ea este tradusă cu „încredere“ „confidență“). Rădăcina expresiei avînd însemnătatea de „ceea ce stă sub“, o substructură, un suport, o temelie, pe care se poate construi: de aci, expresia denotă fermitate, rezistență (trăinicie) siguranță, încredere. Ea stă pentru lucrurile reale, în contrast cu imaginația, fantezia, și este folosită pentru a indica

esența lucrărilor, natura lăuntrică a unei persoane, ade-văratul (realul) eu. Însemnătatea ei este bine redată prin expresia „sprijin — suport“. Iată cum redau alte traduceri vers. 2 al Ps. 69 : „Mă afund în noroi, unde nu este sprijin (nici un suport)“. În Ezechiel 26,11, aceeași expresie este redată cu „pămînt“.

Am făcut această digresiune, citînd opiniile unor comentatori cu privire la această expresie, pentru că acest fapt aruncă o lumină asupra problemei în discuție. Cînd se spune deci că Domnul Hristos, este expresia imaginii persoanei lui Dumnezeu noi îi atribuim mai mult decît numai o asemănare exterioară. El este însăși expresia exactă a naturii lăuntrice a lui Dumnezeu ; aceia pe care cei credincioși pot construi cu toată încrederea ; în care, credincioșii se pot încere cu toată certitudinea. Cum este Tatăl, tot așa este și Fiul. Una în esența lor, una în caracter, una în gîndire și scop. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“ (Ioan 10,30).

Despre Domnul Hristos se spune că El este „Cel se susține toate lucrurile“. Expresia „susține“ denotă mai mult decît numai în mod simplu a susține ceva, ca să nu cadă. Ea însemnează de asemenea a purta mai departe ceva, spre o destinație. În timp ce include ideea de susținere, i se adaugă însemnătatea de mișcare, dirijare (conducere), spre progres, spre o țintă.

După convingerile noastre religioase Domnul Hristos este Cel ce susține universul și păstrează corpurile cerești pe tra-

EPISTOLA

CĂTRE EVREI

iectoriile stabilite lor. Apostolul Pavel spune în epistola sa către Coloseni (Col. 1,17) că „toate se țin prin El“.

Expresia „ține“ „a susține — a sprijini, îmbracă ideea de a lucra pentru un scop, a plănuși, a ajunge la o concluzie, la o încheiere, la o destinație mai dinainte fixată. Tabloul, este acela a unui muncitor ce duce la capăt o lucrare conform planurilor făcute.

Această înțelegere a lucrurilor, această definiție schimbă concepția din aceea a unei simple puteri ce susține universul fizic, la aceea a unei Ființe inteligente, care are un plan și care este în procesul îndeplinirii lui. Dacă în acest „toate lucrurile“ ce spune Cuvântul că se țin prin El, includem cele „văzute și cele nevăzute, fie scaunul de domnie, fie dregătorii, fie domni, etc.“, atunci în mod necesar, obligatoriu chiar, trebuie să ne gândim la Domnul Hristos ca făcând mai mult decât numai a purta o povară moartă, inertă. Această „ținere“ a Sa (Col. 1,16), include supravegherea și existența nenumăratelor lumi existente în univers, cu toate legile domniilor și stăpînilor lor.

Planul lui Dumnezeu pentru univers nu s-a epuizat creînd tot ceea ce există în acest insondabil macrocosmos, lumile și aștri pe care i-a așezat pe orbitele lor în spațiu și cu aceasta încetînd orice activitate creatoare a Sa. Apostolul Pavel face referire la acest lucru atunci cînd vorbește despre „taina ce a fost ținută ascunsă timp de veacuri“ (Rom. 16,26). În epistola sa către Efeseni (Cap.

1,9-10) el ne spune că Dumnezeu „a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pămînt“. Probabil că nu vom putea pătrunde în înțelegerea a tot ceea ce cuprinde gîndurile de mai sus; dar ele ne asigură că Dumnezeu are un plan, și că la timpul potrivit el va fi descoperit.

Domnul Hristos „a făcut curățirea păcatelor, sau cum redau acest pasaj alte traduceri, Hristos „a făcut curățirea păcatelor noastre“. Aceste cuvinte introduc pe Domnul Hristos ca Mare Preot.

Expresia „noastre“, cum redau unele traduceri acest text, nu se găsește în manuscrisele socotite ca fiind cele mai veridice. Așa că traducerea noastră de Cornilescu, este mai conformă cu originalul. Deci, Domnul Hristos, a făcut curățirea „păcatelor“ sau „purificarea de păcate“. Este un fapt real acela că Domnul Hristos a făcut curățirea păcatelor noastre, dar aici, autorul prin inspirație divină are o privire mai cuprinzătoare a lucrurilor, deși mai tîrziu el tratează, pune în discuție „păcatele noastre“. Alte traduceri adaugă faptul că „El însuși“ a făcut această curățire de păcat. Nu toți comentatorii și teologii sînt de acord cu aceasta, dar cei ce pledează în favoarea redării astfel a textului, demonstrează că forma greacă a expresiei „curățirea păcatelor“, cere ca acest gînd

să fie inclus. Ceea ce a făcut Domnul Hristos, El a făcut Singur. El nu a avut un alt ajutor, în afară de Dumnezeu Tatăl. „El singur a călcat în teasc“, așa cum arată în mod profetic Isaia“ (Cap. 63,3).

Expresia „curățirea păcatelor“ în originalul grecesc arată — după cum ne spun comentatorii — că acțiunea se termină asupra subiectului. Deci, cînd Domnul Hristos spune că a făcut „curățirea păcatelor“, prima însemnătate a expresiei este că aceasta se referă la El și acționează asupra Sa. În propria Sa viață El a biruit, a înfrînt ispita. Deși păcatele întregii lumi au fost puse asupra Sa, sufletul Său, ființa Sa n-a fost mințită de păcat. El a respins orice tendință, orice șoaptă a păcatului, a celui rău. Satan n-a putut cîștiga nicidecum teren în El. Mii de atacuri au fost îndreptate asupra Sa, dar fără de nici un rezultat. Aceasta este prima însemnătate a expresiei „curățirea păcatelor“. Deși, așa cum s-a amintit, expresia „prin El însuși“, nu este cuprinsă în vechile manuscrise, ideea aceasta este cuprinsă în forma gramaticală a expresiei în limba greacă și poate foarte bine să fie tradusă „prin Sine însuși“ sau „pentru Sine“.

Cu privire la expresia în discuție, unii comentatori ne spun că genitivul „curățirea păcatelor“ „poate exprima fie:

1) curățirea sau îndepărtarea păcatelor. Să comparăm textele următoare: Mat. 8,3; Iov. 7,21, Ex. 30, 10; Curățirea persoanei de păcate. Evr. 9,14.

Prin lucrarea ispășirii Sale. Domnul Hristos a îndeplinit atît curățirea păcatelor, cît și curățirea sau izbăvirea persoanei de păcat. Curățirea păcatelor a fost săvîrșită la cruce; curățirea păcătoșilor este încă în curs și nu se va încheia pînă cînd și ultimul suflet nu va fi mîntuit.

Pe cruce, Domnul Hristos a terminat lucrarea Sa ca victimă și jertfă de sacrificiu. El a vărsat sîngele Său, deschizînd astfel un izvor pentru păcat și

necurăție (Zah. 13,1). Dar lucrarea Sa de Mijlocitor nu s-a terminat la cruce; ea nu este încă încheiată. El este încă Apărătorul nostru la Tatăl, ca unul care „poate să mintuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“ (Evr. 7,25) Cei ce învață că Domnul Hristos nu este în prezent Mijlocitorul nostru, că El a terminat pe cruce tot ceea ce a avut de făcut, au o foarte limitată și imperfectă înțelegere a lucrării de ispășire.

Desigur că unele aspecte ale lucrării de ispășire au nevoie să fie analizate multilateral. Dacă Domnul Hristos a făcut curățirea păcatelor noastre, și totuși păcatul încă există, ce se înțelege prin această curățire sau purificare de păcat? Această problemă devine și mai importantă atunci când înțelegem că Domnul Hristos, nu numai că a făcut posibilă curățirea sau purificarea de păcate, dar că El trebuia să facă ispășirea păcatelor, sau cum redau alte traduceri acest gând, pînă cînd „El va pune capăt păcatelor“, și că aceasta trebuia adusă la îndeplinire în cuprinsul perioadei profetice de șaptezeci de săptămîni. Îngerul i-a spus lui Daniel; „Șaptezeci de săptămîni au fost hotărîte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pînă la încetarea fărădelegilor, pînă la ispășirea păcatelor, pînă la ispășirea nelegiurii, pînă la aducerea neprihănirii veșnice, pînă la pecetluirea vedeniei și prorociei, și pînă la ungerea Sfințului Sfinților (Dan. 9,24).

„A pune capăt păcatelor“, înseamnă mai mult decît numai simplu a ierta păcatele. Aceasta înseamnă o completă îndepărtare a păcatelor din viață. Aceasta înseamnă sfințire, dezrădăcinarea oricărui rău, o viață controlată în mod complet de către Duhul Sfînt. Aceasta a fost lucrarea Domnului Hristos, și aceasta era ceea ce El trebuie să facă în cuprinsul

timpului menționat de către înger.

În trupul omenesc, aici pe pămînt în mijlocul familiei și neamului Său, Domnul Hristos a demonstrat ceea ce poate face Dumnezeu atunci cînd credinciosul se supune în totul Lui. În trupul acesta omenesc ce l-a fost pregătit, El a fost ispitit, așa cum noi oamenii sîntem ispitiți. El a fost disprețuit și părăsit. „El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui“. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre“. „Disprețuit și părăsit de oameni...noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit... pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți...Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămîntă de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mîinile Lui“ (Is. 58).

Cele de mai sus, ni-L prezintă pe Domnul Hristos ca purtător al păcatului. Căci pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi (2 Cor.

5,21). El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn“ (1 Petru 2,24). El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără de păcat (Evr. 4,15). În acest trup al naturii omenesti, El a cîștigat biruința asupra ispitei, a respins orice invitație la păcat a lui Satan ieșind biruitor asupra oricărui obstacol, pînă cînd în cele din urmă, Satana, nu a mai avut nici o săgeată în tolba sa cu care să-L atace. „Vine stăpînitorul lumii acesteia, El n-are nimic în Mine“ (Ioan 14,30).

Domnul Hristos a luat de bună voie păcatele noastre asupra Sa. Orice ispită căruia trebuia să-i facem față, El i-a făcut față, pînă cînd Satan înfrînt s-a retras din fața Lui. Cu nici un alt ajutor în plus „față de noi din partea lui Dumnezeu — ajutorul pe care El l-a avut, îl putem avea și noi — El a demonstrat că este posibil a rezista păcatului și a obține o biruință constantă asupra oricărei ispite. Templul sufletului său, pe care Satan a încercat să-L profaneze, a fost fără de păcat.

Această parte a lucrării Sale, el a terminat-o mai înainte de cruce. El a desființat puterea păcatului în propriul Său trup, făcîndu-l fără de putere și insignifiant în viața Sa. Satan a încercat orice șiretlic, dar a dat greș. În mod public, Domnul Isus a provocat pe emisarii lui Satan punîndu-le întrebarea „Cine dintre voi mă poate dovedi că am păcat?“ (Ioan 8,46), dar nimeni nu răspunse. Cînd a ajuns la încheierea lucrării Sale publice și se afla în fața Ghetsemanilor și a Golgotei, El plin de încredere făcu afirmația „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sîrșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17,4). În cadrul timpului hărăzit, și în măsura în care acesta îl privea pe El, Domnul Hristos „a pus capăt păcatului“. Această lucrare El a terminat-o mai înainte de cruce, în natura corpului omenesc. Aceasta a fost prima fază a lucrării Sale de ispășire, în favoarea acelor ce vor crede în El și în lucrarea mîntuirii Sale.

EXEGET

FRAGMENTE DE DICȚIONAR BIBLIC

a) Nemurirea

Darul lui Dumnezeu. Când citim în Sfânta Scriptură, nu se poate să nu fim frapați văzind că ea prezintă totdeauna nemurirea ca fiind un dar al lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Aceasta se opune obiceiului nostru de a considera nemurirea sufletului ca o proprietate care îi aparține în mod natural. De fapt, aici sînt două probleme diferite, sau mai precis două moduri diferite de a considera ființa umană, viața și moartea. Ideia de nemurire a sufletului s-a dezvoltat mai ales în filozofia elenistică (ca și în filozofiile antice). Ea este unită cu o concepție dualistă cu privire la om și la lume. Potrivit acestei concepții, „o lume superioară, divină și imaterială domină o lume inferioară, materială, departe de viața adevărată. Omul care este materie și duh, corp și suflet, face parte din aceste două lumi. Esență pur spirituală, sufletul omenesc însă aparține lumii superioare; el este în principiu nemuritor. Ca urmare a unei căderi, sau a unei necesități, el este pentru o vreme intrupat într-un corp. Moartea însă survine ca o eliberare; prin ea sufletul, eliberat din închisoarea trupului, recîștigă regiunile celeste“.

Noul Testament însă nu face nici cea mai slabă aluzie la această explicație filozofică, care de la greci a trecut în deismul modern și prin aceasta în diferite forme chiar în creștinism. Noul Testament ignoră această teorie. În puținele pasaje în care vorbește despre nemurire sau despre nepurtare, (1 Cor. 15, 33; 1 Tim. 6, 16; 1 Cor. 15, 42; 2 Tim. 1, 10; Rom. 2, 7; Ef. 6, 24), el aplică termenul acesta la Dumnezeu „singurul care are nemurirea“, sau la mîntuirea adusă prin Isus Hristos, care a adus la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie. Dacă sufletul nostru ar fi nemuritor prin însăși natura lui, atunci lucrarea lui Hristos care are scopul precis a aduce mîntuirea celui credincios, și-ar pierde orice rațiune de a exista.

Potrivit raportului divin al Sfințelor Scripturi, Adam a fost creat de Dumnezeu, Sufletul nu este preexistent, deoarece el nu este de esență divină. El a fost creat. Omul nu este un suflet „Căzut într-un corp“ ci Dumnezeu l-a creat. Corpul nu este nimic altceva decît însăși ființa umană iar nu sufletul. Omul este un „suflet viu“ (corp, suflet, spirit) și această unire este... o entitate. Înțelepciunea nu constă

însă în a părăsi corpul, ci în viață fiind, a face voia lui Dumnezeu, care este sfîntă. Antropologia biblică este o antropologie pozitivă, eliberată de mitul preexistenței, a „căderii“ și a transmutării sufletelor. Spre această antropologie pozitivă se orientează de o jumătate de secol toate analizele biologice și psihologice. Să notăm că metafizica, ce consideră sufletul omenesc ca fiind o parte de esență divină, elimină tragicul morții ca și nașterea. Moartea după aceștia nu este decît momentul reîntoarcerii la acel Unul, (Eu universal), sau momentul cînd sufletul veșnic trece dintr-un corp în altul, conform acestei concepții filozofice, veșnicia vine de la sine pentru sufletul omenesc; ca fiind un atribut implicat de natura divină a sufletului. — Nemurirea sufletului este reîntoarcerea sufletului la unitatea de la care a plecat. Moartea fiind în acest caz o eliberare, o purificare.

În perspectiva biblică lucrurile nu stau însă așa. Sufletul omenesc nefiind o particulă din substanță divină, nu este prin sine însuși, veșnic. El, sufletul, fiind rezultatul unirii materiei (corpului) cu principiul de viață (sufierea de viață) de la Dumnezeu. Dacă omul este chemat să participe la un viitor de durată a lumii veșnice, aceasta se datorește Celui ce l-a creat. Existența depinde de Dumnezeu, nu prin emanație naturală, ci prin creațiunea liberă și grațioasă. Nemurirea nu poate fi dedusă din esența omului. Dacă credinciosul are o nădejde, aceasta este în Dumnezeu și nu în sine însuși. În aceasta constă deosebirea esențială între nemurirea sufletului (așa cum au conceput-o unele filozofii) și doctrina biblică cu privire la viața veșnică. Moartea în Biblie este o consecință a neascultării; ea este o situație neplăcută, dureroasă, tragică chiar. Dacă este dat celui credincios o speranță, aceasta a fost posibilă datorită faptului că Domnul a promis poporului Său, un viitor în viața veșnică, ca urmare a biruinței Sale pe crucea Golgotei. „Iată că Eu fac toate lucrurile noi, voi face ceruri noi și un pămînt nou“. Și omul va fi transformat; în Hristos Cel înviat, zice Pavel; omul este o creatură nouă, capabilă de viața veșnică. Această aptitudine spre viața veșnică, nu se obține fără o transformare radicală, o naștere din nou, prin Duhul, căci corpul și singele nu pot moșteni viața veșnică.

b) Intruparea

Vorbînd șarpelui, lui Satana, Domnul a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul (Gen. 3, 15) Șarpele personifică în textul nostru puterea întunericului, puterea păcatului și a morții, pe Satana. Sămînța femeii trebuie să cuprindă pe Acela care la un timp hotărît va ridica pe cel păcătos din căderea sa. Textul nostru ne învață deci mai întîi că există o luptă spirituală între bine și rău. Dar în el ne este prezentată nu numai lupta, ci și victoria. Rămășița femeii îți va zdrobi capul, (capul șarpelui). Nu este posibil ca puterea răului să cîștige stăpînire asupra puterii binelui. Textul nostru nu ne descoperă numai marea luptă între bine și rău, ci și rezultatul ei. Ea ne arată și care este arma principală ce se folosește. Lucru ciudat! Această armă este aceeași și de o parte și de alta. Ea este însă mînuită cu intenții direct inverse. Ea însă este în mîinile ambilor adversari. Această armă este suferința. Dumnezeu zice șarpelui „Tu vei răni călcîiul fiului femeii“. Această imagine arată spre durerile care sînt un rezultat al păcătuirii, al vinovăției, dureri care, prin harul lui Dumnezeu, nu sînt o rană de moarte, pentru sufletul nostru, așa cum o arată în mod figurat rănirea călcîiului. Satana vedea în dureri dovada că acțiunea sa criminală a reușit. Și s-a descoperit că aceste necazuri — vorbesc de necazuri în general — au conlucrat într-un mod foarte eficient în a asigura triumful iubirii divine și a pregăti manifestarea sa supremă în Isus Hristos. Fără jertfă nu este mîntuire. Și textul prezintă în prim plan suferința și jertfa răscumpărătoare a Domnului Hristos. Această jertfă a avut loc; mîntuirea a fost lucrată; și suferințele noastre au o acțiune binecuvîntată asupra noastră, pregătindu-se să o dorim și să o primim. Acum putem înțelege pe deplin cum aceste cuvinte „tu îi vei răni călcîiul“ sînt într-o legătură atît de strînsă cu următoarele: „Ea îți va zdrobi capul“.

Expulzați din Paradis, Adam și Eva știau că Dumnezeu nu le-a retras harul Său; ei știau că din femeie se va naște Învingătorul șarpelui, un Mîntuitor, și această credință le aducea toată consolarea. În adevăr; nimic mai admirabil decît puternica lucrare pe care făgă-

duința lui Dumnezeu a produs-o și chiar în acel moment în inimile lor! Ei se așteptau să moară, iar moartea era pentru ei un fel de pedeapsă subită, necunoscută, înspăimântătoare. Dar Domnul, în loc să execute pe dată sentința neascultării, le vorbește de un viitor îndepărtat, de o posteritate a femeii și de o luptă spirituală care se va termina prin înfrângerea gârpelui. Astfel, același Adam pe care teama urma să-l facă dur față de soția lui, ingrat și aproape insolent față de Dumnezeu, este cuprins la auzul iertării, de o bucurie sfântă, și chiar în momentul când Domnul îi spune: „Tărînd ești și în tărînd te vei întoarce”, el numește pe soția sa viață — Eva — iar pe copiii lor vii... Acest strigăt sublim al lui Adam a fost repetat de atunci de către urmașii lui de pretutindeni și în decursul tuturor veacurilor. Și nu se poate spune niciunui din descendenții lui „moarte”, ca el să nu răspundă cu dorința fierbinte a ființei sale „viață”.

Înainte de îndepărtarea lor din grădina Edenului, o rază de speranță a venit să mîngîie pe cei vino-vași; aceasta a fost făgăduința unui Liberator destinat să sufere și să biruiască.

c) Așteptarea

— **Obiect al speranței noastre.** Făgăduința unui viitor fericit și veșnic a fost pentru urmașii lui Adam o cauză a progresului; căci pentru a putea înainta, trebuie să ai un motiv care să te anime, să te propulseze și să cunoști scopul ce trebuie atins; însă fără acea primă veste bună, urmașii lui Adam ar fi rămas staționari la punctul la care i-a surprins greșeala și pedeapsa dată. Ei s-ar fi frămîntat de la un veac la altul între disperare și siguranță. Prin teama de moarte, de neprevăzut și prin uitarea ziditorului și prin slăbire morală, căzînd dintr-o stare în alta, ar fi atins rapid ultimele trepte ale desnădejzii și suferinței. Niciodată n-ar fi îndrăznit să speră, și toată speranța care s-ar fi format în el, s-ar fi stins în mijlocul eforturilor sale inutile de a reveni la curățenia și la fericirea sa originară. Amintirile Edenului n-ar fi făcut decât să le umple inima de regrete amare, și de remușcări neputincioase. Ei n-ar fi adorat pe Dumnezeu, căci nu puteau oferi închinare unui judecător neînduplecat. Dar făgăduința, asigurarea de a fi ridicat într-o zi din starea lui de decădere, a umplut pe Adam de dorința de a conlucra la ridicarea sa. Aceasta a făcut să strălucească din toate părțile ideile splendide, a pus în joc toate forțele morale, a luptat cu succes contra lucrării de dezorganizare pe care păcatul o exercita asupra facultăților lui. Astfel, termenii prin care Dumnezeu a anunțat venirea Restatornicitorului, au devenit primul obiect de meditație al lui Adam și a urmașilor săi consecințele primei vești bune sînt florile cele mai strălucitoare și fructele cele mai reconfortante. Asupra acestora și-a

îndreptat credinciosul atenția sa profundă, privind unirea naturii omenestii și a naturii divine, și mila lui Dumnezeu care a venit aici pentru a suferi și a muri pentru puțința transformării dorinței în realitate veșnică.

Această primă făgăduință (Gen. 3, 15) este raza divină pe care Dumnezeu a trimis-o în sufletul lui Adam. — Se poate spune că această primă veste bună a fost după cădere, condiția progresului său spiritual. În adevăr ea a salvat pe Adam de disperarea morală în care îl aruncase sentimentul păcatului voit, calculat, premeditat, și de acea teamă de Dumnezeu care face pe cel vinovat să fugă de El și să-L uite. Odată cu asigurarea iertării s-a născut în el credința în viitor. Adam care căzuse, s-a ridicat și a reluat mersul către finită. Planul cel veșnic pentru inițierea noastră în viața spirituală, care părea distrus prin cădere, a redeveni posibil. Iubirea divină opune degenerării progresive o putere spre o restabilire progresivă. Aruncat în întuneric datorită păcatului cel credincios va fi salvat de către Mintuitorul, care îl va readuce pe drumul Golgotei, din nou în împărăția cerului. Nimeni din opera nefastă a Satanei, El va restabili lucrarea creațiunii divine, și îl va aduce la desăvîrșire prin darul vieții veșnice. Adam, căruia Dumnezeu i-a vorbit despre moarte, dar care a înțeles făgăduința unui Mintuitor, numește în bucuria lui pe soția sa „Eva”, mama celor vii. Momentul acesta în care credința ia naștere în om, este primul și strălucitorul său triumf asupra spectrului morții.

Patru mii de ani după cronologia biblică trebuia să se scurgă între făgăduința unui Mintuitor făcută primului Adam, și venirea celui de al doilea Adam, care prin moartea Sa a zdrobit puterea lui Satan, puterea răului. Au fost necesare patruzeci de secole ca păcătosul să-și mărturisească starea sa de neputință în cele spirituale în încercarea de a se ridica prin el însuși din păcat la sfințenie. Au fost necesare patruzeci de secole de experiențe și de credință, de har divin și de evlavie pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată în cele din urmă avea în mijlocul lor pe Mesia născut din femeie. Mozaismul a fost destinat tocmai pentru a opera această dublă pregătire; prin lege el îl învăța pe păcătos să recunoască că nu poate redeveni sfînt decît dacă Dumnezeu îl sfințește, că nu se poate mîntui decît dacă Dumnezeu îl mîntuiește și nu poate fi liberat de păcat decît dacă Dumnezeu îl eliberează. Profeta a umplut inima lui de o dorință, din ce în ce mai arzătoare și anume, de a vedea pe Mintuitorul — Mesia. În același timp, ea îi vorbea despre iubirea pe care o avea Iehova pentru el, și de datoria sa de a iubi din toată inima pe Dumnezeu. Moise își făcuse din această iubire o lege. David o posedase în inima lui, iar Solomon o cântase într-un poem mistic; profetii puneau iubirea cea duioasă a lui Dumnezeu pentru poporul Său față

în fața cu manifestările nefirești ale lui Izrael pentru zăii lor. În sfîrșit, spre încheierea existenței administrației levitice se produce ultimul și cel mai însemnat eveniment: Fiul lui Dumnezeu se intrupă printr-o fecioară care după trup deveni mama Fiului lui Dumnezeu. Prima veste bună fu împlinită.

d) Isus Hristos

Nașterea Sa. De la început trebuie să notăm că doctrina nașterii miraculoase a Domnului Hristos și mărturia nou testamentală care o susține, nu se situează pe același plan ca, de exemplu, doctrina divinității reale și umanității reale a lui Isus Hristos. În adevăr, ea exprimă nu atît realitatea christologică a descoperirii, cît faptul că misterul ei, caracterul ei de neînțeles, adică faptul că, în această realitate, singur Dumnezeu a lucrat, și că în consecință, este imposibil să recunoști această acțiune divină altfel decît prin Dumnezeu însuși. Doctrina nașterii din fecioară nu este deci nici o repetiție, nici o descriere a dictonului „vere Deus vere homo” (Dumnezeu adevărat și om adevărat) deși ea exprimă astfel și o luminează în felul ei. Rolul ei este mai mult formal și constă în a arăta că evenimentul trebuie tradus prin numele lui Emanuel, venirea lui Dumnezeu la noi, ca unul din noi, ca Acela care ia locul nostru pentru a fi același timp Dumnezeu adevărat și om adevărat, este un eveniment, petrecîndu-se în spațiu și în timp, eveniment istoric în istoria noastră. Însă este vorba de un eveniment care la toate întrebările noastre privind originea lui, rațiunea sa de a fi, modul și sensul lui, să dea un singur răspuns și anume: Dumnezeu, numai Dumnezeu, Dumnezeu însuși! Doctrina nașterii dintr-o fecioară exprimă deci actul credinței prin care recunoaștem pe Dumnezeu adevărat și Omul adevărat în taina insondabilă a dumnezeirii ca și umirea plină de teamă și de recunoștință pe care o trezește în cel credincios această prezență nevăzută. Ea demonstrează imposibilitatea pătrunderii omenestii în descifrarea naturii întîime a Fiului lui Dumnezeu și Fiului omului, așa cum au pretins unele filozofii creștine, și nu lasă decît o singură posibilitate, aceea a înțelegerii spirituale a acestei taine. Opera lui Dumnezeu neputînd fi înțeleasă decît numai în lumina lui Dumnezeu.

Natura Sa omenească. Totul arată faptul că în El, natura omenească cu sensibilitatea și emoțiile ei atît de diverse; are nevoie de reculegere. El se roagă, se îndignează, suferă, plînge, luptă contra morții. Într-un cuvînt, El are tot ce este omenească, cu excepția păcatului. În natura Sa omenească nu era nimic care să fi afectat simțul moral cel mai delicat, conștiința cea mai exigentă și cea mai scrupuloasă. Tocmai acesta a fost faptul care a stabilit între Hristos și noi o simpatie profundă și tainică; tocmai acesta este se-

cretul care ciștișă întreaga încercare a celui credincios într-un Mare Preot încercat prin suferințe. Pentru faptul că El a sorbit amărăciunea acestui pahar; tocmai pentru că El a încercat tot ceea ce a fost ascuțit și dureros, și că cu toate acestea a învins în numele iubirii lui Dumnezeu; tocmai pentru că în mijlocul celor mai grele suferințe, El iartă pe dușmanii Săi, pentru că lui Isus nu I se poate atribui nici exaltare și nici fanatism, nici răceala și nici duritatea stoicului: El oferă celui credincios un model care consolează, care întărește. Oricare ar fi starea noastră, El este totdeauna aproape de noi. El ne întinde o mână frățescă pentru a ne conduce, dacă vrem să o prindem, pe înălțimile cele mai curate ale iertării, ale păcii și ale iubirii divine.

Dezvoltarea. Este evident că dacă Isus ar fi fost numai om, atunci El ar fi trebuit să se supună legii dezvoltării în toate compartimentele ei. Dar dezvoltarea nu presupune în nici un chip numai trecerea de la o stare defectuoasă la o stare mai bună, la o rezistență interioară față de păcat, sau biruința asupra unei rătăcirii religioase sau morale. Este vorba de o dezvoltare în timp, care se produce în condiții perfect normale: aceasta este acțiunea liberă a unei forțe care nu dă decât puțin câte puțin din ceea ce ea conține. Tot ceea ce rezultă din acțiunea de creștere este că acela care crește este o ființă mărginită, căci absolutul nu se dezvoltă în timp. Însă Hristos trebuia în mod necesar să aibă ceva din mărginit pentru a fi om. A fi mărginit și a te dezvolta într-un mod omenesc, nu este un rău în sine, pentru că Dumnezeu este Acela care a poruncit astfel. Nimic nu oprește ca această stare să nu fie însoțită de o curăție desăvârșită, mai ales că nimic nu turbură cursul unei vieți care se dezvoltă după lege.

Posibilitatea de a păcătui. Cuprins de o forță morală care a ieșit curată și biruitoare în toate încercările, păcatul nu a pătruns niciodată în inima și nici în viața lui Isus; totuși păcatul s-a prezentat înaintea Lui. Ceea ce ne îndreptățește să gândim la aceasta este că noi vedem strălucind peste tot în rapoartele rămase de la apostoli sau în sentimentele primilor creștini, convingerea perfecte naturi omenesti a lui Isus. Chiar acolo unde caracterul divin al lui Isus este prezentat în modul cel mai pozitiv, această învățătură nu aduce nici cea mai slabă atingere plinătății naturii omenesti în El; ori dacă Isus a fost om, El putea păcătui. Nu vorbim aici de o atracție oarecare pentru păcat, de o simpatie față de rău care în ea însăși ar fi un rău: spunem că omul creat și căzut prin neascultare, așezat sub legea dezvoltării firești este în posibilitate să păcătuiască. Această posibilitate este în natura firii lui păcătoase și această situație trebuie că s-a găsit și în Isus. El putea să păcătuiască și să piardă astfel poziția Lui în cer, lucru pe care l-a urmărit și Satana. În aceasta rezidă puterea Lui mintuitoare. În modul cel mai

sigur lucrurile au stat așa deoarece El a fost ispitit, însă această ispită pe care Scriptura ne-o prezintă ca un moment atât de important în viața lui Isus, este absolut inexplicabilă, dacă nu admitem posibilitatea de a păcătui. Această posibilitate este deci condiția calității Lui de Model. În adevăr El nu ni se poate oferi ca model de imitat, decât dacă în mod real și complet a îmbrăcat natura noastră, și nu așa cum consideră unii, într-un mod exterior și parțial. Să admitem că plinătatea vieții morale care s-a dezvoltat în Isus cu atîta forță și continuitate încît, a redus la abstracție posibilitatea răului și astfel libertatea Lui să nu fi cunoscut ezitățile și greutatețile cu care noi împlinim datoria noastră. Că El ar fi urmărit totdeauna scopul Său cu o fermitate biruitoare. Nu este totuși mai puțin adevărat că în cazul cînd caracterul lui Isus s-ar fi dezvoltat sub imperiul unei libertăți pur umane și

nu ca urmare a unei călăuziri divine, El ar fi putut păcătui căci pentru a-și împlini lucrarea ar fi trebuit ca în fiecare moment să privească și să etaleze forțele naturii Sale morale, în mijlocul luptelor și ispitelor celor mai grele. Dacă deci putem vorbi de desăvîrșire în Isus, aceasta o facem pentru că posibilitatea de a face răul era existentă și la El, dar nu s-a transformat niciodată în fapt; pentru că ea a fost totdeauna dominată și reținută prin efortul conștiinței Sale, prin respectul Său absolut pentru Legea divină, prin legătura Sa continuă cu Tatăl, prin conștiința necesității biruirii răului pentru care S-a legat înaintea lui Dumnezeu și a universului — și ceea ce este scump pentru noi — pentru faptul că „ne-a iubit“... iubindu-ne pînă la capăt, chiar dacă la acest „capăt“ a trebuit să urce Golgota!

N. DUMITRESCU

Adevărata Știință

(urmare din pag. 6-a)

se îmbracă în Domnul Isus Hristos, și umblă cu El în blîndețea și umilința Spiritului.

Pentru creștin există idealuri înalte de ajuns. El trebuie să năzuiască mereu după idealuri mai înalte. Ioan (apostolul) avea o idee înaltă despre privilegiul unui creștin. El zicea: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!“ Pentru credincioși nu există o demnitate mai înaltă de ajuns ca cea cuprinsă în aceste cu-

vinte. Păcătoșului i s-a asigurat privilegiul de a deveni moștenitor al lui Dumnezeu și împreună-moștenitor cu Hristos. Acelora cari au fost înălțați în felul acesta, le sunt desfășurate bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, cari sunt nespuse de prețioase. Așa dar, prin meritele lui Isus Hristos, omul muritor este ridicat la părtășia cu Dumnezeu și cu Fiul Său iubit.

C. ADV.

CARACTERUL LUI IOAN

Apostolul Ioan s-a distins dintre frații săi ca „ucenicul pe care îl iubea Isus”. El nu era cîtuși de puțin fricos, slab, sau șovăitor în caracter, și totuși avea o dispoziție amabilă, și o inimă caldă și iubitoare. El părea a se bucura într-un sens deosebit de prietenia lui Hristos, și a primit multe dovezi despre încrederea și iubirea Mîntuitorului. El era unul dintre cei trei cărora le fusese îngăduit să fie martorii strălucirii lui Hristos pe muntele schimbări la față, și al agoniei Sale din Ghetsemani, și îngrijirii lui Ioan a încredințat Domnul pe mama Sa, în acele ultime ceasuri ale agoniei Sale pe cruce.

La simpatia Mîntuitorului pentru ucenicul cel iubit s-a răspuns cu toată tăria unui devotament plin de căldură. Ioan s-a prins de Isus cum se prinde vița de aracul înfipt bine. Pentru cauza Maestrului său, el a înfruntat cu îndrăzneală primejdiile sălii de judecată, și a rămas lîngă cruce; și la vestea, că Hristos a înviat, el a alergat la mormînt, și a întrecut în zelul său chiar și pe Petru cel iute în toate.

Iubirea lui Ioan pentru Maestrul său nu era numai o prietenie firească, ci era iubirea unui păcătos căit, care simțea că a fost răscumpărat prin sîngele prețios al lui Hristos. El prețuia ca pe cea mai înaltă onoare lucrarea și suferința în serviciul Domnului. Iubirea lui pentru Isus îl mîna să iubească pe toți aceia pentru cari a murit Hristos. Religionea lui era de un caracter practic. El a înțeles că iubirea de Dumnezeu se dă pe față prin iubirea de copiii Săi. El era auzit adesea repetînd cuvintele: „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit

Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții”. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întii. Dacă zice cineva: 'Eu iubesc pe Dumnezeu', și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” Viața apostolului era în armonie cu învățăturile sale. Iubirea de aproapele care ardea în inima sa, îl mîna să depună cea mai serioasă și mai deplină activitate pentru semenii săi, și îndeosebi pentru frații săi din comunitatea creștină. El era un bun predicator zelos și de o seriozitate adîncă, iar cuvintele sale erau însoțite de o mare putere de convingere.

Iubirea sa nestrămutată și devotamentul său dezinteresat dat pe față în viața și caracterul lui Ioan, oferă învățături de o mare valoare pentru biserica creștină. Unii poate să-și închipuie că el ar fi avut această iubire din alt izvor decît de la harul divin; dar Ioan avusese, de la natură, defecte serioase în caracterul său; el fusese mîndru și ambițios și gata să răspundă la orice nesocotire sau jignire.

Cordialitatea și ardoarea simpatiei lui Ioan pentru Maestrul său nu era prilejuită de iubirea lui Hristos pentru el, ci era rodul acestei iubiri. Ioan dorea să ajungă asemenea lui Isus, și sub lucrarea înnoitoare a iubirii lui Hristos, el a ajuns să fie blînd și smerit cu inima. Eul său personal era ascuns în Hristos. El era strîns unit de Viața cea vie, și în felul acesta, devenise părtaș de fire dumnezească. Aceasta va fi totdeauna urmarea părtașiei cu Hristos. Aceasta este adevărata sfințire.

În caracterul cuiva pot să fie defecte vădite, dar cînd ajunge un adevărat ucenic al lui Isus, puterea harului dumnezeiesc face din el o făptură nouă. Iubirea lui Hristos îl preschimbă și-l sfințește. Dar cînd aceia cari pretind a fi creștini, nu ajung prin religia lor să fie mai buni bărbați și mai bune femei în toate împrejurările vieții lor, — ca niște vii reprezentanți ai lui Hristos, în dispoziția și ca-

racterul lor, — atunci nu sînt ai Lui.

Odată, Ioan a intrat într-o ceartă cu mai mulți frați, vrînd să știe care dintre ei trebuie să fie socotit ca cel mai mare. Ei nu aveau de gînd ca cuvintele lor să ajungă pînă la urechile Maestrului lor; dar Isus le citea inimile și folosi prilejul pentru a da ucenicilor Săi o lecție de umilință. Aceasta nu numai pentru micul grup care asculta la cuvintele Sale, ci ca să rămînă scrise spre binele tuturor urmașilor Săi, pînă la încheierea timpului. Atunci Isus a șezut jos, a chemat pe cei doi-sprezece, și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintii, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți, și slujitorul tuturor!”

Acei cari au Spiritul lui Hristos, nu vor avea ambiția ca să ocupe vreun loc mai pe sus de frații lor. Numai cei care sunt mici în ochii lor vor fi socotiți mari înaintea lui Dumnezeu. „Și a luat un copilaș, și l-a așezat în mijlocul lor; apoi l-a luat în brațe, și le-a zis: Oricine primește pe unul din acești copilași, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe Mine, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine”.

O, ce învățatură prețioasă este aceasta pentru toți urmașii lui Hristos! Cei cari trec cu vederea datoriile vieții ce le stau în cale, cari trec cu vederea de a fi miloși și buni, amabili și iubitori, chiar față de un copilaș, trec cu vederea pe Hristos. Ioan a simțit puterea acestei învățături, și a tras foloase din ea.

Cu o altă ocazie, fratele său Iacob, și el a văzut un om că scotea demoni în Numele lui Isus, și pentru că nu s-a unit îndată cu ceata lor, ei au găsit cu cale că el n-ar avea dreptul să facă această lucrare, și de aceea l-au oprit. În sinceritatea inimii sale, Ioan povestea această întîmplare Maestrului său. Isus zise: Nu-l opriți, căci nu este nimeni, care să facă minuni în Numele Meu, și să Mă poată vorbi de rău îndată după aceea. Cine nu este împotriva noastră, este pentru noi”.

Altă dată, Iacob și Ioan au cerut, prin mama lor, să li se dea cele mai înalte locuri de

cinste în Împărăția lui Hristos. Mîntuitorul le-a răspuns : „Voi nu știți ce cereți“. Cît de puțini dintre noi înțeleg adevărata însemnătate a rugăciunilor noastre ! Isus cunoștea sacrificiul nemărginit prin care trebuia să se răscumpere acea mărire, și de aceea „pentru bucuria care li era pusă în față, El a suferit crucea și a nesocotit ocară. Această bucurie era aceea de a vedea suflete mîntuite prin umilirea Sa, prin suferințele și prin vărsarea sîngelui Său.

Aceasta era mărimea pe care avea s-o primească Hristos, și de care acești doi ucenici doreau să se facă părtași. Isus i-a întrebat : Puteți bea paharul pe care îl voi bea Eu, și să vă botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu ? Iar ei au răspuns : Putem“.

Cît de puțin înțelegeau ei însemnătatea acestui botez ! Isus le-a răspuns : „Este adevărat că veți bea paharul Meu, și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu ; dar șederea la dreapta și la stînga Mea, nu atîrnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru cari a fost pregătită“.

Isus înțelegea motivele cari mînau la această cerere, și de aceea a muștrat mîndria și ambiția acestor doi ucenici : „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpînire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“.

Altă dată, Hristos trimise soli înaintea Lui într-un sat de Samariteni, rugînd pe săteni să pregătească ceva pentru odihna Sa și a ucenicilor Săi. Dar cînd Mîntuitorul Se apropie de cetate, parea că vrea să treacă pe lîngă ei și să meargă spre Ierusalim. Aceasta trezi vrăjmășia samaritenilor, și în loc să trimeată soli să-L cheme, sau să-L roage să rămînă la dînsii, ei au zăbovit să-I arate bunăvoință, așa cum ar fi făcut față de un călător de rînd.

Isus nu constrîngea pe nimeni să-L primească, iar Samaritenii pierdură binecuvîntarea, care le-ar fi fost dăruită, dacă L-ar fi rugat să rămînă oaspetele lor.

Ne mirăm poate de felul nepoliticos cum aceștia s-au purtat față de Maiestatea cerului ; dar de cite ori și noi, — cari mărturisim a fi urmașii lui Hristos, — nu ne facem vinovați de aceeași nepăsare. Stăruim noi ca Isus să-Și facă locuință în inimile și căminurile noastre ? El e plin de iubire, de har, de binecuvîntare, și e gata să reverse aceste daruri peste noi ; dar, ca și Samaritenii, deseori noi ne dăm mulțumiți fără ele.

Ucenicii înțeleseseră dorința lui Hristos, de a binecuvînta cu prezența Sa pe Samariteni ; dar cînd au văzut răceala, gelozia și lipsa de respect arătată Maestrului lor, s-au umplut de mirare și supărare. Îndecosebi Iacob și Ioan ; aceștia s-au aprins foarte tare. Să vadă pe Acela pe care ei Îl adorau atît de mult, că e primit astfel, parea pentru ei o crimă prea mare spre a fi lăsată să treacă nepedepsită de îndată. În zelul lor, ei ziseră : „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie ? Ei vorbeau de nimicirea sutașilor sirieni și a cetelor lor, trimise să prindă pe profetul Ilie.

Isus muștră pe ucenicii Săi, zicîndu-le : „Nu știți de ce duh sînteți însuflețiți ! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă ci să mîntuiască“. Ioan și ceilalți ucenici erau în prezența lui Hristos care le era învățător. Acei care erau gata să-și vadă lipsurile, și să-și îndrepteze caracterul, aveau acum un prilej nimerit. Ioan aduna orice învățătură ca pe niște mărgăritare prețioase, și se străduia neîncetat să-și potrivească viața după Modelul divin.

Învățăturile lui Isus, cari scoteau la lumină blîndețea, umilînța și dragostea, ca fiind cele mai de seamă însușiri pentru creșterea în har și pentru a face pe cineva destoinic pentru lucrarea Sa, erau de cel mai mare preț pentru Ioan. Aceste învățături sînt rostite și pentru noi cei de astăzi, atît fiecăruia în parte cît și ca frați

în comunitate, — cum au fost și pentru cei dintîi ucenici ai lui Hristos.

IOAN și IUDA

O învățătură bogată poate fi trasă din contrastul izbitor dintre caracterul lui Ioan și al lui Iuda. Ioan era o ilustrație vie a sfințeniei. Iuda avea și el o înfățișare de evlavie, dar caracterul său era mai mult diavolesc decît dumnezeesc. El spunea că e ucenic al lui Hristos, dar Îl tăgăduia prin cuvintele și faptele lui.

Iuda avea aceleași prilejuri prețioase ca și Ioan, de a cerceta și imita Modelul divin. El asculta învățăturile lui Hristos, și caracterul său s-ar fi putut preschimba prin harul dumnezeesc. Dar în timp ce Ioan se lupta cu rivnă împotriva nedesăvîrșirilor sale, și căuta să se asemene cu Hristos, Iuda își călca conștiința în picioare, cedînd ispitei, și se lăsa stăpînit de obiceiuri necinstite, cari l-au făcut să semene cu Satana.

Acești doi ucenici preînchipuie lumea creștină. Toți mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos ; dar în timp ce o parte umblă în umilință și blîndețe, învățînd de la Isus, cealaltă arată că nu sunt făptuitori ai cuvîntului, ci numai auzitori. O parte este sfințită prin adevăr ; iar cealaltă nu cunoaște puterea înnoitoare a harului dumnezeesc. Cei dintîi își răstignesc zilnic eul personal, și biruiesc păcatul ; iar cei de al doilea își împlinesc poftele și ajung robii lui Satana.

Apostolul Ioan își petrecuse cei dintîi ani ai vieții sale în mijlocul pescarilor simpli din Galilea. El nu a primit educație școlară ; dar prin legătura lui cu Hristos, Marele Învățător, el cîștigă cea mai înaltă educație pe care o pot primi oamenii muritori.

El a băut cu sete din izvorul înțelepciunii și apoi a căutat să conducă și pe alții la acel „izvor de apă care curge în viață veșnică“. Simplitatea cuvintelor sale, puterea adevărilor pe cari le rostea, și căldura spirituală prin care se deosebeau învățăturile sale, îi dă-

deau puțința să se apropie de toate felurile de oameni. Totuși nici chiar credincioșii nu erau în stare să priceapă în totul tainele sfinte ale adevărului dumnezeesc, pe care el îl dezvăluia prin cuvintele sale. Părea că fără încetare e plin de Duhul Sfânt. El căuta să facă pe păcătoși să priceapă cele nevăzute. Înțelepciunea cu care vorbea, făcea ca cuvintele lui să cadă ca picăturile de rouă, imblinzind și supunând sufletele.

După înălțarea lui Hristos la cer, Ioan și-a continuat misiunea sa, ca un lucrător credincios și înflăcărat pentru Domnul său. El s-a bucurat împreună cu ceilalți apostoli de revărsare Spiritului Sfânt la ziua Cincizecimii, și înviorat de o nouă rîvnă și o nouă putere, el a stăruit în a prezenta cuvintele vieții.

Mulțime de suflete de toată mîna ieșeau să asculte la predicile apostolilor, și erau vindecate de boale în Numele lui Isus. Numele acela care era atît de urît printre Iudei. Preoții și mai marii poporului se împotriveau cu furie, cînd vedeau că cei bolnavi erau vindecați, și Isus era vestit ca Domn al Vieții. Ei se temeau că în curînd toată lumea va crede în El, și apoi ei vor fi învinuiți că au omorît pe Mîntuitorul cel Puternic. Dar cu cît făceau eforturi mai mari ca să înnăbușe mișcarea cu atît mai mulți se întorceau de la învățăturile cărturarilor și fariseilor.

Unii dintre cei ce se numeau a fi credincioși lucrării lui Dumnezeu, erau, de fapt, niște înșelători. Ei tăgăduiau pe Hristos și Evanghelia Sa, și aduceau erezii, trăind în fărădelege și nesocotirea legii dumnezeiești.

Tema favorită a lui Ioan era iubirea nemărginită a lui Hristos. El credea în Dumnezeu ca un copil într-un tată bun și milos. El a înțeles caracterul și lucrarea lui Isus; și cînd vedea pe frații săi Iudei dibuind pe calea lor lipsită de orice rază a Soarelui Dreptății, care să le lumineze pașii, dorea să le înfățișeze pe Hristos, Lumina lumii.

Apostolul credincios vedea că orbirea, mîndria, superstiția și necunoașterea Scripturilor, le-

gase sufletul lor cu lanțuri cari n-aveau să mai fie rupte niciodată. Prejudicata și ura împotriva lui Hristos, pe cari ei le nutrise cu îndărătnicie, aduceau ruina asupra lor și distrugea speranțele lor pentru viața veșnică. Dar Ioan stăruia să le înfățișeze pe Hristos ca fiind singura cale de mîntuire. Dovada că Isus din Nazaret era Mesia, era atît de lămurită, încît Ioan spunea că nimeni n-are nevoie să umble în întunericul rătăcirii, cînd o astfel de lumină le este dată.

Ioan a trăit să vadă Evanghelia lui Hristos predicată în lung și-n lat, și mii de suflete primind cu zel învățăturile ei. Dar el era foarte întristat cînd vedea că rătăcirile otrăvitoare se furișau în biserică.

Unii din cei ce primeau pe Hristos susțineau că iubirea Lui i-a scutit de ascultarea de lege lui Dumnezeu. Pe de altă parte, mulți învățau că litera legii trebuie ținută cum și toate datinile și ceremoniile iudeilor, și că acestea ar fi îndestulătoare pentru mîntuire, fără sîngele lui Hristos. Ei susțineau că Isus a fost un om bun, ca și apostolii, dar Îi tăgăduiau dumnezeirea. Ioan vedea primejdia care urmărea biserică, dacă ar fi primit aceste idei, și le-a întîmpinat fără zăbavă și hotărît. El scria uneia dintre cele mai onorate ajutoare ale sale în Evanghelie, unei doamne cu un bun renume și cu o mare influență, următoarele:

„În lume s-au răspîndit mulți amăgitori, cari nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină. Oricine o ia înainte și nu rămîne în învățatura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămîne în învățatura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățatura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: „Bun venit!“ Căci cine-i zice: „Bun venit!“ se face părtaș faptelor lui rele!“

Nu fără mari împotriviri, avea să-și aducă la îndeplinire Ioan lucrarea sa. Satana nu sta nepăsător, dar îngerii cei sfinți îl ocroteau față de următorii săi. Ioan a trebuit să rămînă însă

în viață ca un martor credincios al lui Hristos. Biserica avea nevoie de mărturia lui.

Prin mărturii neadevărate și zvonuri mincinoase, trimișii lui Satana au căutat să trezească vrăjmășie împotriva lui Ioan, și împotriva învățaturii lui Hristos. Din această pricină, dezbinările și erezii bîntuiau biserică. Ioan a luptat împotriva acestei rătăcirii cu o hotărîre neclintită. El îngrădea calea vrăjmașilor adevărului. Scria și îndemna stăruitor, ca nimeni să nu încurajeze cu ceva pe conducătorii acestor erezii. „Iubiți-vă unii pe alții“, este gîndul care trebuie să răsune pretutindeni, îndeosebi de la aceia cari mărturisesc a fi sfințiți. Dar iubirea este prea curată pentru ca să acopere vreun păcat nemărturisit. Învățăturile lui Ioan sunt însemnate pentru credincioșii de azi. Ioan a fost în legătură strînsă cu Hristos, a ascultat la învățăturile Sale, și a fost martor la minunile Sale puternice. El a dat o mărturie convingătoare, care a făcut ca minciunile vrăjmașilor săi să fie fără niciun rod.

Ioan se bucura de binecuvîntarea adevăratei sfințiri. Dar e vrednic de văzut că apostolul n-a zis că e fără păcat; el caută desăvîrșirea prin umblarea în lumina Feței lui Dumnezeu. El zice că, dacă cineva mărturisește că cunoaște pe Dumnezeu, și calcă totuși legea divină, mărturisirea lui este mincinoasă. „Cine zice: „Îl cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el“. Apostolul învață, că, dacă trebuie să dăm pe față politețea creștină, totuși avem imputernicirea să numim păcatul și pe păcătos pe numele lor adevărat, — și că aceasta se împacă în totul cu iubirea adevărată. Deși trebuie să iubim sufletele pentru cari a murit Hristos, nu trebuie să facem nicio întovărășire cu păcatul. Noi nu trebuie să ne unim cu cei ce aduc erezii în biserică, și să numim aceasta iubire. Dumnezeu cere de la poporul Său, ca să stea neclintit, ca și Ioan în timpul său, pentru apărarea dreptății, împotriva rătăcirilor distrugătoare de suflete.

Eu am întâlnit mulți credincioși cari pretindeau că sunt fără păcat în umblarea lor. Dar cînd i-am cercetat cu Cuvîntul lui Dumnezeu, s-au dovedit ca niște călcători pe față ai legii Sale sfinte. Cele mai lămurite dovezi despre dănuirea în veci și obligativitatea poruncii a patra, nu puteau să le trezească conștiința. Dumnezeu ar fi prea milos, zic ei, spre a-i pedepsi pentru că n-au păzit una din porunci.

Aceeași sofistărie e adusă de unii ca scuză pentru neascultarea lor de porunca a patra. Cei ce au Spiritul lui Hristos vor păzi toate poruncile lui Dumnezeu, fără să țină seama de urmări. Isus, Maiestatea Cerului a zis : „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu“.

Adam și Eva au îndrăznit să calce poruncile lui Dumnezeu, și urmările grozave ale păcatului lor trebuie să fie o avertizare pentru noi, de a nu urma pilda lor de neascultare. Hristos Se ruga pentru ucenicii Săi cu aceste cuvinte : „Sfințește-i prin adevărul Tău ; Cuvîntul Tău este adevărul“. Nu există nicio sfințire adevărată decît numai prin ascultarea de adevăr. Cei ce iubesc pe Dumnezeu din toată inima lor, vor iubi și toate poruncile Sale. O inimă sfințită este în armonie cu cerințele lui Dumnezeu, căci ele sunt sfinte, bune și drepte și pot fi împlinite.

Caracterul lui Dumnezeu nu s-a schimbat. El este același Dumnezeu gelos și astăzi, cum a fost și cînd a dat legea Sa pe Muntele Sinai, și a scris-o cu însuși degetul Său pe două table de piatră. Cei cari calcă în picioare legea cea sfîntă a lui Dumnezeu pot zice : „Eu sunt sfințit“, dar a fi în adevăr sfințit, și a zice numai că ești sfințit, sunt două lucruri deosebite.

Noul Testament n-a schimbat Legea lui Dumnezeu, Sfințenia Sabatului poruncii a patra este întărită tot așa de temeinic ca și tronul lui Iehova. Ioan scrie : „Oricine face păcat, face și fărădelege ; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele ; și în El nu este păcat. Oricine rămîne în El, nu păcătuiește ; oricine păcă-

tătuiește (calcă legea) nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut“. Din partea noastră se cere să arătăm același respect, — ca și apostolul cel iubit, — față de acei cari pretind a rămîne în Hristos, și a fi sfințiți, în timp ce calcă legea lui Dumnezeu prin umblarea lor. Noi trebuie să întîmpinăm pe unii ca aceștia întocmai cum îi întîmpina el. El zicea : „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele ! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început“. Aici apostolul vorbește în cuvinte lămurite, așa cum el a gîndit că trebuie să se vorbească despre lucrul acesta.

Epistolele lui Ioan dau pe față un spirit de iubire. Dar

cînd el vine în legătură cu aceia cari calcă legea lui Dumnezeu și totuși susțin că ar viețui fără păcat, el nu zăbovește să-i avertizeze față de amăgirea lor grozavă. „Dacă zicem că avem părășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul : Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părășie unii cu alții ; și singele lui Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvîntul Lui nu este în noi“.

C. ADV.

Unul din cele mai importante adevăruri privitoare la mîntuirea obținută prin jertfa Domnului Isus Hristos pe crucea de pe Golgota este marele adevăr despre Sanctuarul ceresc. Locul prea sfînt sau Templul lui Dumnezeu din cer. Importanța solemnă a acestui adevăr, plin de nădejde pentru cel ce dorește mîntuirea este, în mod deosebit, accentuată în Cuvîntul lui Dumnezeu atunci cînd, prin apostolul Pavel, zice: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” (Evr. 8, 1, 2).

Da, acesta este „punctul cel mai însemnat” din toată lucrarea de mîntuire care se desfășoară încă, în favoarea credincioșilor, după înălțarea la cer a Domnului Isus Hristos.

Dar ce se înțelege prin ceea ce Cuvîntul lui Dumnezeu numește „Locul prea sfînt” sau „adevăratul cort... ridicat de Domnul”? Ce lucrare are loc în Sanctuar, în preaslăvitul Templu a lui Dumnezeu din cer? Iată întrebări pe care ar trebui să și le pună credinciosul care este interesat în obținerea mîntuirii prin credința în jertfa ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu.

Pentru găsirea răspunsului corect la aceste întrebări, Cuvîntul lui Dumnezeu ne vine în ajutor. În simbolistica Vechiului Testament găsim înțelegerea clară a celei mai mărețe lucrări care are loc în Sanctuarul ceresc în favoarea acelor care își pun nădejdea în jertfa de pe Golgota. Ceea ce aruncă o puternică lumină asupra acestei probleme este slujba din sanctuarul pămîntesc.

Din descoperirea sfintelor scrieri ale Vechiului Testament, cunoaștem că pînă la Golgota era în ființă un sanctuar sau locaș de închinare pămîntesc, făcut de Moise „după chipul adevăratului locaș de închinare... din cer (Evr. 9,24). Acest locaș de închinare era ceea ce mai târziu a devenit Templul din Ierusalim. Locașul de închinare propriu zis, sau cortul întîlnirii cum se mai numea, era alcătuit din două încăperi. Prima se numea „Sfînta” în care se găsea sfeșnicul, altarul tîmlierii și masa punerii pîinilor

înainte, iar a doua încăpere, despărțită de prima printr-o perdea, se numea „Sfînta Sfintelor” în care se găsea un singur obiect: chivotul. Acesta conținea, ca obiect principal, Legea Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu. Sanctuarul acesta pămîntesc era punctul central al vieții religioase trăită de poporul lui Izrael de pe vremuri. Dar tot ce se făcea la acest sanctuar pămîntesc — conform prescripțiilor legii ceremoniale atunci în vigoare — nu era altceva decît umbra bunurilor viitoare (Evr. 10,1) adică a celor ce se petrec, în realitate, în Sanctuarul cel ceresc „ridicat nu de om, ci de Domnul” (Evr. 8,2).

Dar să vedem ce se petrecea în sanctuarul de pe pămînt, pentru ca să înțelegem mai bine cele ce se petrec în Sanctuarul din ceruri.

Lucrarea din sanctuar consta, în afară de altele, dintr-un serviciu complex privind jertfele care se aduceau acolo în fiecare zi. În afară de diferite jertfe individuale, la sanctuar se aducea zilnic și o jertfă care se numea „jertfa necurmată”. Aceasta consta din jertfirea a doi miei de un an, unul dimineața și altul seara. Jertfa aceasta asigura o ardere continuă — zi și noapte — pe altarul arderilor de tot, de aceea se și numea „necurmată”. Ea era adusă pentru întreaga națiune a lui Izrael.

Jertfa necurmată făcea o ispășire trecătoare, adică procura o „acoperire” pînă cînd păcătosul însuși putea să meargă la Templu cu jertfa lui personală. Pe de altă parte tot prin această jertfă se făcea și înregistrarea păcatelor asupra Sanctuarului. Și astfel, în fiecare zi se adunau asupra sanctuarului din cer în ce mai multe păcate. Dacă prin jertfa necurmată se obținea înregistrarea păcatelor asupra sanctuarului, prin aducerea jertfei personale pentru păcat se obținea și iertarea acelor păcate care au fost mărturisite și părăsite. Cu toate acestea toate păcatele rămîneau încă asupra sanctuarului sau asupra altarului arderilor de tot care simbolic și ceremonial, prin singele împovărat de păcat al animalului de jertfă, necurățea locul unde el era stropit. Ori, cu singele acestor jertfe se stropea fie „de jur împrejurul altarului”, ca în cazul jertfei necurmate, fie se ducea

în Sfînta și se stropea cu el în fața perdelei care despărțea cele două încăperi, perdea dincolo de care se găsea chivotul. Toate acestea se întîmplau în timpul serviciului numit „serviciul zilnic” de la sanctuar. Prin serviciul zilnic păcatele sînt, simbolic, înregistrate asupra sanctuarului și iertate, dar nu sînt încă șterse și îndepărtate.

Lucrarea de ștergere sau de curățire a păcatelor din sanctuar avea loc odată pe an, și anume în marea zi de ispășire sau de împăcare anuală. Aceasta era cea mai însemnată și mai solemnă zi din toată viața religioasă a poporului Izrael din vechime. În această zi — a zecea zi a lunii a șaptea — toți acei care stăruiau în dorința lor de a obține nu numai iertarea păcatelor lor, ci și curățirea de păcate, veneau din nou la cortul întîlnirii. De data aceasta slujba o îndeplinea marele preot. Singele animalelor jertfite cu ocazia aceasta era dus chier în Sfînta Sfintelor. Cu singele unui vițel se făcea ispășire pentru marele preot și casa lui. Cu singele unui țap, ieșit la sorți pentru Domnul, se făcea ispășire „pentru sfîntul locaș pentru cortul întîlnirii și pentru altar”. În această zi solemnă, marele preot avea în mod deosebit calitatea de mijlocitor între Dumnezeu și credincioșii adunați la Templu. În această calitate, prin stropirea singelui „spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii” din Sfînta Sfintelor, și apoi din Sfînta și asupra celorlalte unelte din Sanctuar, marele preot lua — în mod figurat — asupra sa toate păcatele adunate asupra sanctuarului în decursul unui an întreg. El purta aceste păcate afară din sanctuar. Aici le mărturisea — prin punerea mîinilor — asupra capului celui de al doilea țap care era viu și care ieșise „la sorți pentru Azazel”. După aceasta țapul era luat și dus de un om într-un loc pustiu. În felul acesta, prin îndepărtarea din tabăra a țapului ieșit la sorți pentru Azazel se obținea, în mod simbolic curățirea sanctuarului, a preoților și a credincioșilor lui Izrael din vechime.

Prin jertfa necurmată păcatele ajunseseră asupra sanctuarului; prin jertfa individuală pentru păcat se obținuse iertare, iar acum prin jertfa din marea zi de ispășire

SANCTUARUL

ȘI LUCRAREA DIN EL

șire anuală se obținuse și curățirea de orice păcat mărturisit și părăsit. „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să fiți curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului“ (Lev. 16,30).

Dacă pe de o parte, această zi era o zi de mare smerenie înaintea Domnului, pe de altă parte, ea trebuie să fi fost și o zi de mare fericire și bucurie sufletească. Toți acei care veneau în această zi la Templu cu credința fermă în Mîntuitorul care avea să vină, adică toți acei care prin jertfa adusă priveau spre El erau în această zi curățiți de orice păcat pe care l-au săvîrșit. Și aceștia plecau acasă cu deplină liniște și fericire în inimile lor. Erau acum iertați curățiți și împăcați cu Dumnezeu, și bucuria lor era mare. Cît de minunată asigurare avem și noi în făgăduința „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte de toate păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1,9). Dar cum se întîmplă aceasta în dispensațiunea Noului Testament? Ce condiții trebuie îndeplinite și cine este astăzi, Marele nostru Preot? Căutînd să găsim răspuns la aceste întrebări, ajungem să înțelegem marea lucrare care are loc în Sanctuarul cereșc.

Sanctuarul pămîntesc era făcut de mîna omenească, „după chipul adevăratului locaș de închinare“ din cer. După înălțarea Sa la cer, Domnul nostru Isus Hristos s-a așezat ca Mare Preot „la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri ca slujitor al Locului prea Sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om ci de Domnul“ (Evr. 8,12).

Puțini sînt acei care cred că în ceruri există un Sanctuar în care Domnul nostru Isus Hristos a intrat, după înălțarea Sa, ca „slujitor al Locului prea Sfînt“, după cum puțini sînt acei a căror nedăjdie se îndreaptă către „singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți“ (1 Tim. 2, 5,6).

Locul prea Sfînt amintit aci de apostolul Pavel, nu se referă la cortul de pe pămînt, „căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mîna omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu“ (Evr. 9,24). Domnul nostru Isus Hristos a intrat în locașul de închinare ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Ce minunat lucru este acesta! Deși S-a înălțat de pe pămînt, El nu ne-a părăsit nici nu ne-a dat uitării. Grija Lui de căpetenie, chiar în ceruri fiind, sînt sufletele credincioase care își pun toată nădejdea în El. El se înfățișează acum, pentru noi, înaintea Tatălui nostru din ceruri. În Sanctuarul cereșc, Isus Hristos, Mîntuitorul nostru iubit, mijloceste pentru noi prezentînd înaintea Tatălui singele propriei Sale

vieți pe care a adus-o ca preț de răscumpărare pentru mîntuirea noastră.

Dacă în vechime, singele vieților și al țapilor, lucra sfințirea pentru curățirea trupului, cu alt mai mult „singele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujii Dumnezeului celui viu“ (Evr. 9,14). „Astfel dar, fraților, fiindcă prin singele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea Sfînt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu apă curată“ (Evr. 10,19-22), și să venim la El „pe calea cea nouă pe care El a deschis-o“.

În Vechiul Testament se arată că în sfîntul locaș putea să intre numai preotul. Acum, pe calea cea nouă deschisă de El pot veni toți. Într-acolo a urmat pe Domnul credința ucenicilor Săi după înălțarea la cer. Aici s-au îndreptat speranțele lor, după cum zice Pavel că: „Să ținem cu tărie nădejdea, pe care o avem ca c ancoră sigură și neclintită a sufletului, și care intră înăuntru perdelei, unde a intrat pentru noi Isus ca înaintemergător, fiind făcut Mare Preot în veac după rînduiala lui Melchisedec“. Nu” prin singe de țapi sau de vieți, ci prin singele Său intră El odată pentru todeauna în Cortul Prea Sfînt, după ce a cîștigat mîntuirea veșnică“ (Evr. 6,19,20 ; 9,12).

„Timp de 18 veacuri această lucrare de mijlocire a continuat în prima despărțitură a sanctuarului. Singele Domnului Hristos a vorbit acolo în favoarea credincioșilor pocăiți, asigurînd iertarea și primirea lor de către Tatăl; dar păcatele lor rămîneau tot scrise în cărțile de amintire. După cum în serviciul umbrei există o lucrare de împăcare, sau de ispășire la sfîrșitul anului, tot așa, înaintea ca lucrarea Domnului Hristos pentru mîntuirea oamenilor să fie terminată, este o lucrare de împăcare pentru îndepărtarea păcatelor din sanctuar...După cum la cei din vechime, păcatele oamenilor erau vese prin credință asupra jertfei, iar prin singele jertfei duse în mod figurat în sanctuarul pămîntesc, tot așa, în Noul Legământ, păcatele celui pocăit sînt puse, prin credință, asupra Domnului Hristos și duse de fapt în sanctuarul cereșc. Și după cum curățirea sanctuarului pămîntesc era săvîrșită prin îndepărtarea din el a păcatelor cu care fusese necurățit, tot așa actuala curățire a sanctuarului cereșc trebuie îndeplinită prin îndepărtarea sau prin ștergerea păcatelor scrise acolo“.

Cuvîntul lui Dumnezeu învață și îndeamnă pe oameni să nu păcătuiască. Prin apostolul iubit Ioan, El zice: „Copilașilor vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar

dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre...“ (1 Ioan 2,1. 2) Da, voia Domnului este să nu păcătuiți, dar dacă s-a întîmplat totuși să păcătuiți, nu deznădăjduim, căci înaintea Tatălui avem pe iubitul nostru Mîntuitor, Isus Hristos care mijloceste pentru noi. Dar, El face aceasta numai dacă și noi ne-am făcut partea noastră. Mîntuitorul mijloceste numai pentru acele păcate care au ajuns, prin El, asupra Sanctuarului cereșc. Dar cum ajung păcatele acolo? Numai prin mărturisirea și părăsirea lor. „Cine își ascunde fărădelegile nu propăștește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“ (Prov. 28, 13).

Privind, prin credință, către Domnul Isus Hristos care și-a dat viața pentru noi, mărturisindu-ne păcatul și părăsindu-l, El ne eliberează de povara păcatului și ne acordă iertarea dorită. În felul acesta se înregistrează păcatele celor credincioși asupra sanctuarului cereșc.

Fie, ca Domnul să ne dea putere să biruim orice ispită, iar dacă în neveghearea noastră, totuși am păcătuit, fie ca El să ne dea putere să ne mărturisim păcatul și să nu-l mai facem.

Înainte de a se îndepărta păcatele din sanctuar spre a fi puse asupra lui Satana care le-a provocat, „trebuie să aibă loc o lucrare de cercetare a cărților de amintire, spre a se stabili cine anume, prin cîntă de păcat și prin credință în Domnul Hristos, are drept să se folosească de ispășirea făcută de El. Curățirea sanctuarului cuprinde în ea — deci — o lucrare de cercetare și de examinare — o lucrare de judecată“.

Ce solemnă lucrare este aceasta! Noi trăim, de mai bine de un veac, în nespus de însemnatul timp al curățirii sanctuarului cereșc. La timpul prevăzut în Cuvîntul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos a intrat în calitate de Mare Preot în Sfînta Sfîntelor din ceruri, pentru a face o îndoită lucrare pentru cei credincioși: lucrare de încheierea ispășirii și lucrare de cercetare a vieții fiecărui credincios în parte. Tocmai pentru că cunoaștem aceste lucruri și pentru că am ajuns să ne convingem de realitatea lor, este bine ca ochii credinței noastre să fie îndreptați spre acel loc sfînt unde se îndeplinește cea mai de seamă lucrare făcută de Domnul Isus Hristos în favoarea celor credincioși: Sfînta Sfîntelor din sanctuarul cereșc, unde El mijloceste pentru noi.

Cele privitoare la sanctuarul cereșc și la lucrarea de cercetare trebuie să fie bine înțelese de poporul lui Dumnezeu. Toți avem nevoie să cunoaștem bine — fiecare pentru sine — poziția și lucrarea Marelui nostru Preot, Isus Hristos. Altfel este cu neputință să avem credința cea foarte necesară, sau să stăm cum trebuie înaintea lui Dum-

nezeu. Fiecare din noi avem un suflet pe care îl putem salva, sau îl putem pierde“.

Să înțelegem bine că „păcatele de care omul nu s-a pocăit și care n-au fost pășite, nu sînt iertate și șterse din cărțile de amintire, ci vor sta ca mărturie contra celor ce au făptuit în ziua lui Dumnezeu. Fie că ele au fost săvîrșite la lumina zilei, sau la întunericul nopții — ele sînt cunoscute înaintea Acela cu care avem a face. Ingerii lui Dumnezeu au fost martori la fiecă pîcat, și le-au înregistrat pe toate foarte exact. Păcatul poate fi ascuns, tăgăduit sau acoperit, ca să nu fie știut de tată, de mamă, de soție, de copii sau de prieteni; nimeni în afară de făptașii vinovați nu vor nutri nici cea mai mică bănuială că s-a făcut ceva rău; dar păcatul este arătat pe față înaintea ființelor cerești. Întunericul celei mai întunecate nopți, tănuirea cea mai meșteșugită nu sînt în stare să ascundă nici cugetele de conștiința Atotputernicului“...

„Cît de solemnă este cugetarea aceasta! Zi de zi, trecînd spre veșnicie ducem cu sine mulțimea de rapoarte pentru curțile din cer. Cuvintele, odată rostite — faptele odată săvîrșite, nu mai pot fi retrase sau desființate. Ingerii le-au notat pe toate, bune sau rele... Faptele, cuvintele și chiar cele mai tainice motive ale noastre, toate își au greutatea lor spre a hotărî de soarta noastră spre bine sau spre rău. Deși ele pot fi uitate de noi, totuși vor da mărturie spre îndreptățirea sau spre osînda noastră“.

„După cum trăsăturile feței sînt reproduse exact pe placa fotografică, tot așa de exact este reprodus caracterul fiecăruia în cărțile din cer. Și totuși cît de puțini se îngrijorează de aceste rapoarte care vor fi dezvăluite în fața ființelor cerești. Dacă s-ar putea da la o parte vîlul care desparte lumea văzută de cea nevăzută, și dacă credincioșii ar putea vedea pe îngeri notînd cu credincioșie fiecare cuvînt și faptă, cîte vorbe rostite zilnic fără socoteală ar rămîne nerostite și cîte fapte ar rămîne nefăcute!“

Trăim în ziua cea mare a împăcării. Trăim în timpul cînd în cer are loc cea mai solemnă lucrare cu privire la cei credincioși de pe pămînt“. În serviciul preînchipuitor din Vechiul Testament, cînd mare-

le preot făcea împăcarea pentru Izrael, tuturor li se cerea să-și întristeze sufletul prin cîință de păcat și prin umilire înaintea Domnului. La fel toți cei care vor ca numele lor să fie păstrate în cartea vieții... trebuie să dea pe față o adîncă și sinceră cercetare a inimii. Spiritul ușuratic și frivol cultivat de mulți așa ziși creștini, trebuie îndepărtat... Lucrarea de pregătire este o lucrare personală. Noi nu sîntem mîntuiți în grup, cu grămada. Curățenia și devotamentul unuia nu vor compensa și nu vor înlocui lipsurile acestor calități în alții“.

Deoarece trăim în timpul lucrării de cercetare a cărților de amintire din cer, cînd viața fiecărui credincios este revăzută înaintea lui Dumnezeu; în timpul cînd în cer are loc lucrarea de ștergere a păcatelor și de curățire a lor din sanctuarul ceresc, „fiecare păcat trebuie să fie mărturisit și prin credință, să fie trimis înainte la judecată. După cum Marele Preot a intrat în Sfînta Sfintelor, tot astfel poporul lui Dumnezeu trebuie să stea față în față cu Dumnezeu“. Fiecare „trebuie să fie sigur că orice păcat a fost mărturisit, că n-a mai rămas nici o urmă de păcat în viața lui“.

Lucrarea de cercetare a început cu credincioșii generațiilor trecute, începînd cu Adam. Ea continuă de un veac și mai bine, și într-o zi va ajunge să se ocupe de cei vii. În prezența unei sfîntenii de neînchipuit a lui Dumnezeu viața fiecărui credincios va fi cercetată în toate amănunțele ei.

Putem noi, oare, să ne închipuim în ce maiestoasă și solemnă atmosferă cerească are loc sfînta lucrare de mijlocire a Domnului nostru Isus Hristos, ca Mare Preot în Sfînta Sfintelor din cer și lucrarea de cercetare a faptelor vieții noastre? Sîntem noi destul de veghetori asupra felului cum trăim viața noastră cea de toate zilele? Cugetăm noi destul de serios asupra faptului că în cer se înregistrează cu exactitate desăvîrșită tot ceea ce făptuim, vorbim sau cugetăm? Ne străduim noi să ducem un trai curat și sfînt în așa fel încît să facem cîinste numelui pe care-l purtăm și Mîntuitorului nostru Isus în care credem? Nu cumva am obosit pe cale, și nu cumva vegherea noastră în ceea ce privește trăirea unei vieți de evlavie curată, a slăbit într-o oarecare măsură?

Cu nădejdea mereu vie, să îndreptăm privirea spre Domnul nostru Isus Hristos, Mîntuitorul, care este binevoitor să ne ajute. El se află în Sfînta Sfintelor din sanctuarul ceresc și mijlocește pentru toți acei care cer mijlocirea Lui. În fața Tatălui, El prezintă mereu singele Său prin care a plătit prețul cel nespus de mare pentru răscum-părarea noastră. Intinzînd minile Sale, El arată semnele cuielor din palmele Lui, veșnicul semn al iubirii cu care ne-a iubit și al prețului pe care El l-a plătit pentru a deschide pentru noi, o cale spre mîntuire. El mijlocește în favoarea tuturor aceluia care cred din toată inima în El, care îl primesc ca Mîntuitor al lor personal și se străduiesc să ducă o viață de adevărată ascultare față de Legea și poruncile Sale. Pentru toți aceștia El cere la Tatăl să-i ierte de păcatele săvîrșite și să-i primească în virtutea meritelor și vredniciei singurului Lui Fiu în care ei și-au pus încrederea.

Dacă simți că inima ta este împovărată de vreun păcat, vino cu deplină încredere la El, Marele nostru Preot. Mărturisește-ți păcatul în cîință sinceră, și El va mijloci și pentru tine înaintea Tatălui din cer.

Niciodată nu vei ști cînd va ajunge să fie cercetat raportul propriei tale vieți în curțile cerești. Dai tu destulă atenție faptului de a părăsi orice păcat care ar mai zăbovi să stăpînească asupra inimii tale? Nu cumva îți place să mai hrănești vreun păcat de care n-ai ajuns încă să te desparți? Nu zăbovi cu luarea unei hotărîri depline. Cu cît vei hrăni timp mai îndelungat un păcat, cu atît va reuși să te stăpînească mai puternic. Și iarăși, cu cît vei amîna părăsirea lui, cu atît mai greu îl vei putea îndepărta din viața ta.

Scenele în legătură cu încheierea lucrării de împăcare sînt solemnne. Interesele care depind de această încheiere sînt foarte importante... În timpul acesta, mai pe sus de toate, interesează pe orice suflet să ia aminte la îndemnul Mîntuitorului, care zice „Priveghiați și rugați-vă, pentru că nu știți cînd va fi vremea aceea“ (Marcu 13,33).

Cuvîntul lui Dumnezeu ne face cunoscut marele adevăr că „nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea

ochilor Aceluia cu care avem a face. Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre ; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evr. 4,13-16).

În smerenie adâncă, cu sinceră căință a păcatelor noastre să prezentăm inimile noastre în rugăciune fierbinte înaintea Tatălui ceresc care, prin mijlocirea Domnului Isus Hristos, Marele nostru Preot, este gata să ne dea îndurarea și harul de care avem nevoie. Făcînd așa, vom da ascultare și îndemnului apostolului Pavel, care zice : „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu : aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Rom. 12,1).

G. INDRICĂU

Curierul
ADVENTIST